

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2024

Cena \$ 2.50

JUNE 2024

Kostel svatého Jana Křtitele ve Velkých Losinách

Velké Losiny leží v podhůří Hrubého Jeseniku asi 9 km severovýchodně od Šumperka. Jsou známé především krásným renesančním zámekem z konce 16. století. Smutně byly proslulé čarodějnickými procesy v letech 1678 - 1689, které si na losinském panství vyžádaly 56 obětí. Dnes jsou Velké Losiny známým lázeňským letoviskem, obklopeným rozsáhlými ovocnými sady a velkoškolkami, s poslední papírnou v Evropě, produkující tradiční ruční papír.

My se chceme blíže zastavit u farního kostela sv. Jana Křtitele. Jde o pozdně renesanční stavbu z let 1599–1603, později barokně upravenou. V přistavené barokní kapli sv. Kříže je umístěna hrobka rodu Žerotínů. První písemná zmínka o losinském kostele je z r. 1351. Traduje se, že byl dřevěný a značně rozsáhlý. Na příkaz majitele panství Jana mladšího ze Žerotína byl v roce 1599 zbořen a dřevo bylo použito k výstavbě tří menších kostelů v okolí (Maršíkov, Žárová, Klepáčov).

Stavebně historický průzkum nasvědčuje tomu, že před rokem 1599 stál na místě dnešního kostela poněkud menší jednolodní, zčásti zděný kostel s mohutnou hranolovou věží. Na jeho místě byl vybudován v letech 1599 - 1603 nový zděný kostel s kryptou umístěnou uprostřed lodi pod lavicemi. Za stavitele bývá označován Antonio Thoma, který se podílel i na dalších sakrálních stavbách na šumpersku.

Původně byl určen pro evangelické luterské bohoslužby. Tomu odpovídalo jak strohé řešení interiéru, tak dosud zachované tribuny. Loď s valenou klenbou byla lemována emporami, v představeném presbyteriu byl umístěn mohutný pískovcový oltář. Fragment oltáře s námětem Křest Krista ve vodách Jordánu se uchoval do současné doby zazděn do východní stěny kostela. Věž byla zvýšena na 32 metrů a přestavěna patra a okna.

Interiér kostela sv. Jana Křtitele ve Velkých Losinách

Po roce 1620 byl interiér kostela postupně upraven pro bohoslužby katolické. Původní vybavení bylo postupně obměňováno mimořádně cenným barokním, rokokovým a klasicistním mobiliářem a nástěnnými malbami, které však byly později zalíčeny nebo zničeny. K největším stavebním změnám došlo v roce 1784. V presbyteriu byly vybudovány empory a zřízeny dvě nové oratoře. Kamenný oltář byl odstraněn, presbyterium bylo zmenšeno, vyvýšeno do podoby stupně a ohraničeno dřevěným vyřezávaným zábradlím. Na stěnu za oltářem byl umístěn uprostřed veliký oltářní obraz Sv. Jan Křtitele od brněnského divadelního malíře Pachmayera.

V roce 1725 nechal Jan Ludvík ze Žerotína u severní strany kostelní zdi postavit kapli s rodinnou hrobkou, do níž se pohřbívalo až do r.1931. V roce 1787 byly vystavěny předsíně u severního a jižního vchodu do chrámové lodi.

Krásné barokní varhany postavil Jan Jiří Schwarz se svým bratrem roku 1768, autorem varhanní skříně byl Jan

Jordan z Města Libavé. Varhanní stroj je rozdělen do tří částí, dvou postranních věží a pozitivu v zábradlí kůru. Tenkrát varhany stály 1400 zlatých a dodnes se na ně hraje.

V průběhu roku 1873 byl postupně rušen starý hřbitov kolem kostela. Některé náhrobníky umístěné na nebo při zdi kostela, především na východní a severní straně lodi a na kapli sv. Kříže, zde byly ponechány a zdobí kostel dodnes.

V průběhu 19. a 20. století nedošlo na samotné stavbě kostela již k žádným zásadním stavebním úpravám. V letech 2004 až 2016 byla postupně obnovena fasáda kostela.

*Zpracováno podle wikipedie
a stránek losinské farnosti
<http://www.farnostlosiny.cz>*

**Foto na titulní straně:
Kostel sv. Jana Křtitele
ve Velkých Losinách**

Narození svatého Jana Křtitele - 24.června

O svatém Janu Křtiteli, předchůdci Pána

Pouště i lesové,
vody jordanové,
vypravujte svatého chvály,
příbuzní, také přátelé,
i vy, rodičové, směle
pravte, které se věci daly.

Nebeský zvěstuje,
otci oznamuje
poslíček předivné noviny,
že syna zplodí v starosti
z zřízení věčné Moudrosti:
velká radost, ne bez příčiny.

Miláčkem nazvati,
JAN mu jméno dáti
od téhož posla poručeno:
o synáčka zvelebení,
obvzláštním jeho zvešení
bylo jest pořád oznámeno.

Že nehned uvěřil,
moci svou to měřil,
otec jazyku byl zbavený.
Do dne syna narození
tak z božského poručení
ten nedostatek byl shlazený.

Měsíce šestého
Jan početi svého
v životě matky své poskočil,
cítíc Krista přítomného,
před málo dni počatého,
jak do domu Alžběty vskočil.

Matka prorokyni:
božské dobrodiní
s chválou ihned vypravovala,
Panna na službu hleděla,
v všem, co potřebu viděla,
za dlouhý čas posluhovala.

Hned po narození
vše v domě se mění,
otci zase řeč navracená:
divné věci prorokuje,
o synáčku svém zvěstuje;
velká tajemství jsou zjevená.

Jak o tom zvěděli,
k příbuzné běželi
přátelé, radost byla pro to.
Tak divné věci vidouce,
dívili se, takto řkouce:
Kdoť se zdá bude dítě toto?

Na poušť hned maličký,
v věku svém outlíčký,
Krista předchůdce se odebral.
Tam přísně své trápil tělo,
málo pohodlí jest mělo.
Z lidu mnohé k pokání sebral.

Opakujeme chvály,
které jemu daly
svatá usta Boha pravého,
mez všemi lidskými syny
nepovstal podobný jiný,
nenajdeš Janovi rovného.

Herodesa trestal,
by od hříchů přestál;
hlavu proto musil ztratiti.
Hlas ten den volajícího
tak vzal konec věku svýho,
však časem svým bude mluvití.

My Krista předchůdce,
přeslavného vůdce,
proroka svatého uctěme.
Ten hlas hlasy pobožnými,
zpěvy chvalme pokornými,
odplatu nemalou vezmeme.

*Adam Michna z Otradovic
Svatočasná muzika z roku 1661*

Chvalozpěv kněze Zachariáše při narození (obřezání) syna Jana

Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele,
neboť navštívil a vykoupil svůj lid!
Vzbudil nám mocného spasitele
z rodu svého služebníka Davida,
jak slíbil od pradávna
ústí svých svatých proroků;
zachránil nás od nepřátel,
z rukou všech, kdo nás nenávidí.
Slitoval se nad našimi otci,
rozpomenul se na svou svatou smlouvu,
na přísahu, kterou se zavázal našemu otci Abrahámovi:
že nám dopřeje, abychom mu beze strachu
a vysvobození z rukou nepřátel
zbožně a spravedlivě sloužili
po všechny dny svého života.
A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího,
neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu,
dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů
z milosrdné lásky našeho Boha,
s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsostí,
aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti,
a uvedl naše kroky na cestu pokoje.
(*Evangelium sv. Lukáše 1, 68.79*)

Modlitba

Bože, tys vyvolil svatého Jana Křtitele, aby připravil lid
ochotný přijmout Krista; dej svému lidu pravou radost a
veď všechny, kdo v tebe věří, po cestě pokoje a spásy.
Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho
Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a
kraluje po všechny věky věků. – Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

11. neděle v mezidobí - 16.června 2024

1. ČTENÍ - Ez 17,22-24

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vyčnívající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponížuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2.ČTENÍ - 2 Kor 5,6-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintňanům.

Bratři! Jsme ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanci v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu v Boha jen věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově těla zůstáváme, nebo se z něho odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

EVANGELIUM - Mk 4,26-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrna v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal Boží slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

12.neděle v mezidobí - 23.června 2024

1. ČTENÍ - Job 38, 1.8-11

Čtení z knihy Job.

Hospodin odpověděl Jobovi z hlubin bouře a řekl: „Kdo zahradił moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou přikryl jak plénkami, když jsem pro ně vylámál hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dále, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 14-17

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintňanům.

Bratři! Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden zemřel za všechny, umřel tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou na živu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek. Ted' už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo.

EVANGELIUM - Mk 4, 35-41

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jednoho dne večer vyběhl Ježíš své učedníky: „Přeplavme se na druhý břeh!“ Rozpustili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážela na loď, a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, velká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

13.neděle v mezidobí - 30.června 2024

1. ČTENÍ - Mdr 1, 13-15; 2, 23-24

Čtení z knihy Moudrosti.

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živi. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jako obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblovou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. ČTENÍ - 2 Kor 8, 7.9.13-15

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintňanům.

Bratři! Jako vynikáte po každé stránce; ve víře i ve slově, v poznání, ve vši horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista. On, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným ztísnili ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim prospěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: „Kdo nashíral mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

EVANGELIUM - Mk 5, 21-43

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dcera umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý

svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla záračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušení a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kumi!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dozvědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

Svatých Cyrila a Metoděje 5. července 2024

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-3a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto a den pomsty našeho Boha, potěšit všechny soužené, zarmoucené na Siónu obveselit, dát jim věnec místo popela, olej radosti místo smutku, šat jásotu místo malomyslnosti.

2. ČTENÍ - 2 Kor 4, 1-2.5-7

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných uskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží slovo. Ale hlásáme pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme lidskému úsudku před Bohem. Vždyť přece nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!', zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připsávala Bohu, a ne nám.

EVANGELIUM - Lk 10, 1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána

žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'“

14. neděle v mezidobí - 7. července 2024

1. ČTENÍ - Ez 2, 2-5

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak Bůh mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni - ať už poslechnou, nebo ne, je to vskutku vzpurné plemeno - musí poznat, že byl mezi nimi prorok!“

2. ČTENÍ - 2 Kor 12, 7-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Abych se pro vznešenost zjevení nepýšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

EVANGELIUM - Mk 6, 1-6

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznámá tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře.

České mše svaté

V České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

v sobotu v 6:30 večer s nedělní platností
v neděli v 10:30 dopoledne
v pondělí, v úterý, ve čtvrtek a v pátek v 6:00 večer
ve středu v 10:00 dopoledne

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 27. května 2024

Politické události

Ministryně Langšádlová rezignovala, nominovaný

Tuleja se postu vzdal.

Novým ministrem pro vědu, výzkum a inovace se stal

Marek Ženíšek.

Odvádět dobrou práci nestáčí, je nutné ji umět i prodat. To je důvod, proč ministryně pro vědu, výzkum a inovace Helena Langšádlová (TOP 09) ve čtvrtek 25. dubna oznámila rezignaci k 5. květnu. Její strana v čele s Markétou Pekarovou Adamovou totiž vadilo, že věnovala víc úsilí obsahové části práce než prezentaci výsledků. Její konec však kritizují někteří představitelé vědecké komunity, navíc zamýšlený nástupce Pavel Tuleja se nominace vzdal kvůli kritice svých publikací už po třech dnech. Na post byl pak navržen předseda sněmovního zahraničního výboru Marek Ženíšek.

Langšádlová, která ve funkci strávila dva a půl roku, uvedla pro ČTK, že za ní a jejím týmem je obrovský kus práce a cítí podporu vysokých škol, Akademie věd i Svazu průmyslu a dopravy. „S paní ministryní jsme měli velmi dobrou spolupráci a velice rychle se zorientovala v problematice, což není jednoduchá záležitost. Měla snahu udělat potřebné změny. Pro mě je to překvapení a nemám z toho úplně radost,“ reagovala předsedkyně Akademie věd Eva Zažímalová v České televizi. Obává se, že by výměna mohla přerušit kroky, které Langšádlová učinila při přípravě nového zákona o výzkumu. I další odborníci z vědecké komu-

nity její konec kritizovali.

Odvedenou práci ocenil také předseda vlády Petr Fiala (ODS). „Paní ministryni se podařilo řadu věcí výrazně posunout dopředu, například v oblasti propojení výzkumu s praxí, a já jí za to děkuji,“ uvedl pro Seznam Zprávy.

„Končím kvůli tomu, že jsem svoji práci neuměla veřejně prodat. Neměla jsem lajky,“ řekla Langšádlová Deníku N. Oslovení politologové z Fakulty sociálních věd ale uvedený důvod zpochybňují. „Je spíše zástupný. Její konec rozhodně nebyl dobrovolný,“ prohlásil pro Carolinu Petr Just. Aleš Michal považuje za hlavní příčinu klesající preference, které nedosahují pěti procent nutných pro vstup do Sněmovny. „Z fungování v koalici Spolu sice TOP 09 dlouhodobě profituje co do volebních výsledků, zároveň však vedle ODS ztrácí témata i mediální atraktivitu. To je pro tak malou stranu celkem zásadní problém,“ vysvětlil pro ČTK.

Na nominaci nového ministra se vedení TOP 09 původně shodlo v úterý 30. dubna, když vybralo ekonoma a prorektora Slezské univerzity v Opavě Pavla Tuleju. Ten ale čelil kritice, že vědecké práce publikoval v predátorských časopisech a někteří zástupci akademické obce navíc poukázali na nevalnou kvalitu jeho odborných textů.

Novým kandidátem byl poslanec Marek Ženíšek, kterého předseda vlády Petr Fiala uvedl ve čtvrtek 16. května 2024 do funkce nového ministra pro vědu, výzkum a inovace. Toho krátce předtím

jmenoval prezident republiky Petr Pavel na Pražském hradě. Premiér zdůraznil, že Marek Ženíšek je zkušený politik, který bude pro celou vládu posilou. Poděkoval také odcházející ministryni Heleně Langšádlové za její práci, velké nasazení a motivaci, se kterou se věnovala podpoře vědy a výzkumu.

Výzkum, vývoj a vzdělávání jsou pro vládu prioritou. „Bez investic do špičkového výzkumu, podpory inovací a schopnosti efektivně převádět výsledky výzkumu do praxe nemůžeme být úspěšnou zemí. Musíme dělat všechno proto, abychom se v této oblasti ještě zlepšili. Je důležité posílit naši konkurenceschopnost a více zapojit firmy a soukromý kapitál. Musíme pokračovat v krocích, které jsme začali, aby nám výzkum a inovace pomáhaly posunout se mezi nejlepší země na světě,“ uvedl premiér.

Předseda vlády zdůraznil, že před novým ministrem stojí celá řada důležitých úkolů. „Je potřeba dokončit reformu transferu znalostí do praxe, to znamená pracovat na ještě efektivnějším propojení vědy a byznysu,“ řekl premiér. Dále je třeba pokračovat v práci na návrhu zákona o výzkumu, vývoji, inovacích a transferu znalostí, dokončit revizi Národních priorit orientovaného výzkumu či se zaměřit na nástroje na podporu výzkumu v oblastech strategických technologií.

Marek Ženíšek působil v letech 2008–2011 jako náměstek ministra spravedlnosti pro oblast mezinárodních vztahů a vězenství. Od 2012 do 2013 byl prvním náměstkem ministra zdravotnictví. V letech 2018 a 2019 byl proděkanem Fakulty zdravotnických studií Západočeské univerzity v Plzni. Od roku 2021 je Marek

Ženíšek předsedou zahraničního výboru Sněmovny.

Volby do Evropského parlamentu 2024

Voleb do Evropského parlamentu se čeští občané účastní od roku 2004. Konají se každých pět let a volí se v nich europoslanci, kteří se podílejí na tvorbě a schvalování legislativy nebo rozpočtu v rámci Evropské unie.

Volby do Evropského parlamentu probíhají v rámci čtyř dní napříč celou Evropskou unií. O jejich termínu rozhoduje Rada EU a jednotlivé státy – v případě ČR je to prezident – si pak určí konkrétní termín ve vybraném časovém úseku. Ve většině zemí EU se chodí k volebním urnám v neděli. Česká republika je jedinou členskou zemí, kde volby probíhají ve dvou dnech. Klasicky je konají v pátek od 14:00 do 22:00 a v sobotu od 8:00 do 14:00.

Volby proběhnou v termínu 7. a 8. června 2024. České republice náleží v europarlamentu 21 křesel, mandáty se rozděluje podle zásady poměrného zastoupení. Pro získání mandátu je potřeba, aby kandidátní listina dostala nejméně 5 procent platných hlasů. Voliči mohou na listině své strany udělit přednostní hlasy až dvěma kandidátům.

K volbám mohou přijít všichni občané ČR starší 18 let, kterým není nijak omezena svéprávnost. Zúčastnit se mohou i cizinci, občané některé z členských zemí EU, kteří mají v České republice trvalý nebo přechodný pobyt. Je ale třeba zažádat si o zápis do seznamu voličů na úřadu v místě bydliště.

Kandidátům musí být alespoň 21 let. České občanství či pobyt v ČR se vyžaduje také. Nejde kandidovat při omezení svéprávnosti, nebo pokud vám

vzala právo kandidovat jiná země, jejíž občanem jste.

Ve volbách do Evropského parlamentu voliči vybírají stranu, hnutí nebo koalici. Z ní mohou ještě preferenčními hlasy upřednostnit maximálně dva kandidáty, podobně jako ve volbách do Poslanecké sněmovny. Lístek s vybranou stranou, hnutím nebo koalici volič vloží do prázdné obálky a tu vhodí do volební urny.

Volební zákon musí být ve volební místnosti ve všech pracovních jazycích Evropské unie, tedy i v jazyce českém.

Pokud nemůžete přijít k volbám v místě vašeho trvalého bydliště, stačí si zažádat o vydání voličského průkazu osobně nebo prostřednictvím pošty či datové schránky, a to na obecním i zastupitelském úřadě. Ten vám jej vydá, pokud máte bydliště v jeho územním obvodu a jste zapsán ve zvláštním seznamu voličů vedeném tímto úřadem. U voleb do Evropského parlamentu navíc s voličským průkazem můžete volit kdekoli, celá země tvoří jediný volební obvod. Podmínkou je však hlásování na území ČR.

Žádat o něj mohou lidé písemně, online či osobně. Pokud se rozhodnete pro písemnou nebo online formu, učinit tak musíte nejpozději 31. 5. 2024 do 16:00. Delší lhůta je možná v případě osobní žádosti, a to nejpozději do 5. 6. 2024 do 16:00 na obecním úřadě v místě svého trvalého bydliště.

Volici v ČR volí uchazeče na post europoslance, kteří kandidují za některou z existujících českých stran či hnutí. Ty se následně po volbách spojují s některou z frakcí v Evropském parlamentu. Po minulých volbách v europarlamentu zasedají europoslanci za ANO, ODS, Piráty, STAN

a TOP 09, SPD, KDU-ČSL a KSČM. V posledním volebním období bylo na půdě Evropského parlamentu celkem sedm frakcí.

Zatím se nejvíce spekulovalo o tom, zda půjde do voleb koalice SPOLU společně obdobně, jako tomu bylo v posledních parlamentních volbách, nebo jednotlivé strany (ODS, TOP 09, KDU-ČSL) samostatně. Ačkoliv nakonec koalice oznámila, že do Eurovoleb půjde společně, následně strany rozjely samostatné kampaně. Lídrem kandidátky je Alexandr Vondra za ODS, prvním kandidátem za TOP 09 je Luděk Niedermayer na 3. místě a za KDU-ČSL Tomáš Zdechovský na 4. místě.

Za STAN budou lidry neúspěšná kandidátka na prezidentku a ekonomka Danuše Nerudová a místopředseda strany Jan Farský. Piráti si na celostátním fóru zvolili za lídra svého nynějšího europoslance Marcela Kolaju. Za ANO povede kandidátku bývalá ministryně pro místní rozvoj Klára Dostálová a u SPD a Trikolory Petr Mach.

Kompletní kandidátní listiny všech stran budou oficiálně vydány Českým statistickým úřadem zhruba 45 dní před volbami.

Účast ve volbách do Evropského parlamentu bývá v České republice společně s volbami senátními nejnižší. V posledních eurovolbách přišlo k volebním umám 28,7 procenta voličů.

Ze Slovenska

Atentát na slovenského premiéra Roberta Fica

V odpoledních hodinách ve středu 15. května 2024 byl postřelen Robert Fico. Stalo se to mezi lidmi po výjezd-

ním zasedání vlády v Handlové. Slovenský premiér byl okamžitě převezen do nemocnice.

Fico je po operacích v nemocnici v Banské Bystrici. Jeho stav byl velmi vážný. Ředitelka nemocnice nakonec oznámila, že je Ficův stav stabilizovaný, je při vědomí a mimo ohrožení života. Politik byl zasažen čtyřmi výstřely a utrpěl zranění břicha a ramene.

Policie pachatele atentátu zadržela. Podezřelým je podle slovenských médií 71letý Juraj C. z Levic na jihu země, který střelil legálně drženou zbraň. Policie ho obvinila z úkladné vraždy ve stadiu pokusu, za což mu hrozí 25 let až doživotí. Podle jeho syna, se kterým mluvil server Aktuality.sk, měl legálně drženou zbraň a nebyl psychiatrickým pacientem. Na otázku, zda choval nenávist k předsedovi Směru, odpověděl: „Povím vám to takto – nevolil ho.“ Odmítl ale, že by se otec někdy otevřeně zmínil o útoku na politika nebo o jeho likvidaci. Server také uvedl, že údajný pachatel v minulosti vydal několik básnických sbírek, v Levicích založil literární klub Duha a v roce 2016 pracoval pro soukromou bezpečnostní službu. Tehdy se sám stal terčem útoku v nákupním centru.

Juraj C. podle televize Markíza policistům řekl, že útok chystal pár dní. Premiérovi hodlal ublížit, ale zabít ho prý nechtěl. Motivem útoku byla nespokojenost se současnou vládou, uvedl ministr vnitra Matúš Šutaj Eštok (Hlas). „Šlo o politicky motivovaný akt,“ konstatoval.

Útok odsoudili čeští, zahraniční i slovenští politici, včetně Zuzany Čaputové, Petra Fialy, Petra Pavla nebo Ursu-

ly von der Leyen. K útoku se vyjádřil také ruský prezident Vladimir Putin. „Tento ohavný čin není možné omluvit. Roberta Fica znám jako odvážného a odhodlaného člověka. Velmi doufám, že tyto vlastnosti mu pomohou zvládnout tuto těžkou situaci,“ napsal. K útoku se vyjádřil i americký prezident Joe Biden, který ve svém prohlášení uvedl, že ho incident znepokojil. „Odsuzujeme tento násilný čin, naše velvyslanectví je v úzkém kontaktu se slovenskou vládou a připraveno pomoci,“ řekl. Se svou ženou se modlí za Ficovo zotavení.

Slovenská sněmovna v úterý 21. května hlasy všech přítomných 130 poslanců odsoudila atentát na premiéra Roberta Fica. V usnesení, které navrhli zástupci vládní koalice, parlament také vyzval strany, hnutí a rovněž média nebo nevládní organizace, aby nešířily nenávist vůči vládě či politikům. Hospitalizovaný Fico je podle oznámení nemocnice nadále při vědomí.

Parlament podle dokumentu přijal „se zděšením a hlubokým znepokojením“ zprávu o atentátu, který byl „zjevně spáchán z politických motivů a zaslouží si co nejostřejší odsouzení“.

Ve schváleném usnesení se také uvádí, že „úloha zodpovědných a kritických novinářů je ve zdravé společnosti nezastupitelná, ale jejich práce musí být založena na faktech, a nikoliv na šíření nenávisti“.

Někteří vládní politici bezprostředně po atentátu na Fica a následně i v uplynulých dnech odpovědnost za jednání atentátníka opakovaně připisovali opozici či liberálním médiím.

V rozpravě k návrhu usne-

sení vystoupil pouze poslanec Ficovy strany Směr Tibor Gašpar, který navrhl doplnit předlohu usnesení tak, aby se zmíněná výzva netýkala jen nešíření nenávisti vůči vládě, ale také vůči ústavním činitelům a veřejně činným osobám. I tento návrh poslanci při hlasování podpořili.

Slovenský premiér Robert Fico, který byl po atentátu hospitalizován, podstoupil kontrolní vyšetření. Nadále je při vědomí a komunikuje, informovala v úterý 21. Května fakultní nemocnice v Banské Bystrici.

Ekonomika

Zemědělci přišli kvůli mrazům o miliardy

Ministr zemědělství Marek Výborný (KDU-ČSL) požádal Brusel o speciální pomoc pro české zemědělce. Chce, aby peníze šly na podporu pěstitelů, kterým dubnová mrazivá rána zlikvidovala plodiny. Předběžné škody odhaduje na tři miliardy korun.

„Takovou katastrofu nepamatujeme od roku 1929, na většině území přišli ovocnáři o veškerou úrodu a v letošním roce nesklidí žádné ovoce,“ zhodnotil Výborný v tiskové zprávě 29. dubna.

Tentýž den se před jednáním Evropské rady sešel v Lucemburku s polským komisařem pro zemědělství Januszem Wojciechowským (PiS) a požádal ho o příspěvek na zmírnění finančních dopadů. Vláda během několika dnů zpracuje a odešle detailní vyčíslení škod, to Evropská komise vyhodnotí a rozhodne o vydání peněz.

Ty můžou přijít z několika zdrojů, nejpravděpodobněji se jeví zemědělská rezerva.

„Právě i pro tyto situace existuje a Komise by ji podle nás měla využít,“ uvedl ministr. První odhady hovoří o škodě ve výši miliardy korun pro ovocnáře a dvou pro vinaře.

Silné ranní mrazy Česko postihly v druhé polovině dubna a zničily velkou část letošní ovocné úrody. Významně zasáhly i vinařství, především na Moravě nebo v oblasti Kutnohorska. Prudké ochlazení v polovině dubna vystřídala tropická vedra. Nové maximum pro 30. duben zaznamenalo dokonce 24 ze 168 stanic, které pracují alespoň 30 let. Nepřirozené výkyvy se tak podepsaly na neútesné situaci českých zemědělců.

Zdražení produktů v obchodech se však zatím neočekává. „Na cenu to nemá vliv. Většina ovoce se k nám dováží,“ reagoval Martin Ludvík, předseda Ovocnářské unie. Tvrdí ale, že konečně slovo budou mít řetězce a odhadovat jejich chování je zatím předčasné.

Rada ČNB upravila úrokovou sazbu, je nižší od května 2022

Rada České národní banky se sešla ve čtvrtek 2. května k jednání o úrokových sazbách. Opět schválila pokles základní míry, která je klíčová mimo jiné pro hypotéky, z původních 5,75 na 5,25 procenta. Tuto hodnotu měla naposledy na začátku května 2022.

Jednohlasné rozhodnutí má podpořit ekonomiku poté, co ČNB dlouhodobě udržovala hodnotu na sedmi procentech, především kvůli zmírnění dopadů inflace. Podle guvernéra Aleše Michla může následovat další opatrné snižování, záleží hlavně na stabilitě míry in-

flace nebo kurzu české koruny.

ČNB vydala také prognózu pro rok 2024. Očekává další pokles celkové míry inflace, která by v příštím roce měla dosáhnout hodnoty dvou procent, tedy takzvaného inflačního cíle. V takovém případě by základní úroková sazba klesla na 3,6 procenta. Odhad také zmiňuje hrubý domácí produkt, který by měl meziročně vzrůst o 1,4 procenta.

Kurzovní lístek

27. 5. 2024 (střed)

EUR, 1	24.735
Kanada, 1	16.692
USA, 1	22.799

Kultura

Kramářova vila otevřela dveře veřejnosti.

Odhálila byzantský interiér

Už od brzkého rána se před Kramářovou vilou scházely desítky lidí, kteří trpělivě čekali, často i přes hodinu, než vystojí dlouhou. Na svátek 1. května se sídlo premiérů mimořádně otevřelo veřejnosti. „Budova funguje ve speciálním bezpečnostním režimu,“ upozornila jedna z organizátorek a pokračovala pokyny, jak projít kontrolou. Výjimečnou příležitost využilo odhadem přes 800 lidí.

Návštěvníci si mohli interiéry prohlédnout formou komentovaných prohlídek. Skupinky po třiceti lidech do vily vstupovaly od devíti ráno do čtyř odpoledne. „Snad nám toho ukážou víc, než na Ministerstvu kultury, tam nás nepustili ani do knihovny,“ strchovala se turistka z Olomouce.

Brána se otvírala každých patnáct minut, zájemci museli nejprve projít bezpečnostním

rámem a odevzdat všechny nebezpečné předměty jako například kapesní nožičky. Na kontrolu dohlížela i policie. Organizátoři zároveň připomněli, že uvnitř budovy nelze pořizovat žádné fotografie. Prohlídky trvaly zhruba půl hodiny. „Záleží na tom, jak to jednotlivé skupinky stihnou,“ podotkla jedna z pořadatelek.

U vchodu do budovy na návštěvníky už čekala průvodkyně. Ve vstupní hale přiblížila architekturu a poukázala na netradiční interiér. „Můžete vidět výzdobu v byzantském stylu, protože Kramářovi byli přesvědčeni, že kultura byzantská je zdrojem pro tu slovanskou,“ vysvětlila.

V jídelně poté představila život Karla Kramáře. Připomněla například, že politika jen pár dní po nastěhování zatkl a odsoudil k trestu smrti. Po amnestii, kterou mu roku 1918 udělil Karel I., se stal premiérem první československé vlády. Ve funkci vydržel do července 1919 a poté až do smrti v roce 1937 zastával post poslance Národního shromáždění ČSR.

Prohlídka končila v zahradách, které si návštěvníci mohli projít sami. „Kde vydělal Kramář tolik peněz na všechny stavby?“ vyptávali se návštěvníci. Průvodkyně objasnila, že prostředky především zdědil stejně jako velmi úspěšné podniky po svém otci. „Ke stavbě přispěla i jeho žena Naděžda, která pocházela z bohaté ruské rodiny,“ dodala. Na rozloučenou připomněla, že Úřad vlády v následujících měsících otevře i další instituce, jako jsou Strakova akademie či Lichtenštejnský a Hrzánský palác.

Zemřel herec a tanečník Vlastimil Harapes, bylo mu 77 let.

Po dlouhé nemoci ve středu 15. května ve věku 77 let zemřel tanečník, herec a pedagog Vlastimil Harapes, oznámil mluvčí Národního divadla Tomáš Staněk.

Harapes byl dlouholetým sólistou tamního baletu, později baletní soubor vedl a stal se jako jeden z mála čestným členem divadla. V roce 2016 vstoupil do Síně slávy první české scény. „Cítíme hluboký zármutek, neboť odešel významný divadelník,“ řekl pro Český rozhlas generální ředitel divadla Jan Burian.

„Ve své době patřil Harapes k nejlepším našim tanečníkům, srovnatelným kvalitou se světem,“ vyzdvihl šéf Národního divadla Burian. „Zároveň dokázal svým osobním kouzlem uplatňovaným v autentické herecké tvorbě přitáhnout pozornost široké veřejnosti k tanečnímu umění.“

Harapes se narodil v Chomutově a okolo divadla pohyboval odmalička díky svým rodičům, kteří vedli ochotnický spolek. Na pódiu se poprvé objevil jako pětiléty.

V polovině 60. let po absolvování konzervatoře získal Harapes angažmá v baletním souboru Národního divadla, kde byl od roku 1971 sólistou. Účinkoval v pěti desítkách představení, tančil na mnoha baletních scénách celého světa. Mezi lety 1977 a 1983 byl stálým hostem v Duisburgu a Düsseldorfu.

V letech 1987 až 1989 byl sólistou a šéfem baletu Laterna magika. Mezi lety 1990 až 2003 působil jako choreograf a ředitel baletního souboru Národního divadla, později jako baletní mistr. Na

první české scéně zůstal do roku 2009.

Za svou víc než dvacetiletou aktivní činnost tančil stěžejní mužské role prakticky ve všech titulech repertoáru Národního divadla.

Balet ale jeho dětským snem nebyl. „Toužil jsem hrát na housle. Asi se mi líbil ten futrál, aby každý viděl, že chodím do houslí. Rodiče ale preferovali pianino, které bylo doma,“ vzpomínal před svými 70. narozeninami na své dětství v početné rodině.

V hudební škole ale maminka našla rytmiku. „Řekla si: Ten náš Vlastík si pořád prozpěvuje a poskakuje, já ho tam přihlásím, aby to dostalo nějaký řád,“ dodal pozdější mistr svého oboru.

Vedle toho rozvíjel Harapes také filmovou kariéru, poprvé se objevil v muzikálu Starci na chmelu, zahrál si také ve snímku Markéta Lazarová nebo Jak vytrhnout velrybě stoličku.

Harapes obdržel několik ocenění, například titul zasloužilý umělec, národní umělec a v roce 2011 také Cenu Thálie za celoživotní mistrovství v oboru balet.

Harapes podepsal v roce 1977 Antichartu, v roce 2016 neúspěšně kandidoval jako nestraník za hnutí ANO do Senátu.

Sport

Češi jsou zlatí. Hokejisté vyhráli po 14 letech mistrovství světa, rozhodl Pastrňák

Mistrovství světa v ledním hokeji mužů 2024 bylo 87. mistrovství světa v ledním hokeji pořádané Mezinárodní federací ledního hokeje. Konalo se od 10. do 26. května v

Česku, ve městech Praha a Ostrava. Šampionát vyhrála reprezentace Česka, která porazila ve finálovém zápase Švýcarsko a ukončila tak 14leté čekání na titul. Poprvé v historii tak samostatný národní tým Česka vyhrál MS na domácí mistrovství. Domácí reprezentace se v rámci skupiny A v pražské O2 areně střetla s Finskem, Norskem, Švýcarskem, Dánskem, Rakouskem, Velkou Británií a Kanadou.

Čeští hokejisté se nesmazatelně zapsali do historie. Vítězně zvládli finále domácího mistrovství světa, když porazili Švýcary 2:0. Vítězný gól vstřelil v čase 49:13 hvězdný kanonýr Bostonu David Pastrňák, pro něhož to byl ve čtvrtém utkání na turnaji vůbec první bod. Výsledek pečtil 19 sekund před koncem při power play do prázdné branky David Kämpf. Třetím čistým kontem na šampionátu pomohl k triumfu gólman Lukáš Dostál.

Češi dosáhli na zlato poprvé od triumfu v roce 2010 v Kolině nad Rýnem a Mannheimu, u kterého byl i současný kapitán týmu Roman Červenka. Svěřenci trenéra Radima Rulíka triumfovali v éře samostatného Česka posedmé, šest zlatých medailí získalo bývalé Československo.

Po desetiletém půstu na velkých mezinárodních akcích vybojovali Češi druhou medaili za poslední tři ročníky po bronz z roku 2022 v Tampere a Helsinkách. Švýcaři ziskem stříbra vyrovnali svůj historický počín z let 1935, 2013 a 2018.

První hrací den ve večerním utkání česká hokejová reprezentace porazila Finsko

1:0. Druhý den čeští hokejisté vyhráli nad Norskem 3:6. 13. května však prohráli se Švýcarskem 2:1. 15. května zápas Česko-Dánsko skončil pro Česko výhrou 7:4. 17. května porazili čeští hokejisté Rakousko 4:0. 18. května si český tým poradil s Velkou Británií 4:1 a posunul se na první místo v tabulce. 21. května byl zápas mezi Českem a Kanadou velice vyrovnaný. Češi nakonec ale padli v prodloužení. Zápas tak skončil 4:3. 23. května Čeští hokejisté zdolali USA 1:0 a v sobotu 25. května česká hokejová reprezentace smetla Švédsko 7:3. Tak se české hokejové reprezentaci podařilo probojovat do finále mistrovství, kde zvítězila nad Švýcarskem 2:0.

Na 36 zápasů v pražské O2 areně přišlo 547 602 návštěvníků, v průměru 15.211 na zápas. Vyprodaných bylo všech deset utkání české reprezentace. V Ostravě přišlo 250 125 fanoušků a kapacita se zcela zaplnila na všechny duely Slovenska i na dalších osm zápasů. Průměr byl 8933 diváků na zápas.

Na domácím hokejovém šampionátu policisté evidovali čtyři stovky podvedených fanoušků, kteří si přes prostředníky nakoupili falešné lístky. Reálně jich bylo mnohem víc. O problému se často lidé dozvěděli až ve chvíli, kdy před zápasem neprošli turniketem. Bylo evidováno přibližně 350 vstupenek, které byly falešné nebo opakovaně prodané.

Podle:

www.ct24

www.idnes.cz

<https://carolina.fsv.cuni.cz>

připravila

Domínika Brabcová

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František slavnostně vyhlásil Svatý rok 2025

Před dosud uzavřenou Svatou bránou, v atriu baziliky sv. Petra, proběhl 9. května obřad vyhlášení Svatého roku 2025. Byla přednesena bula *Spes non confundit* (Naděje nezklame), kterou pak papež František předal symbolicky arcikněžím papežských bazilik a představitelům vatikánských úřadů zodpovídajících za evangelizaci.

"Kěž se Jubileum stane pro každého příležitostí k oživení naděje." (č. 1). V tomto klíči můžeme číst text buly *Spes non confundit* (Naděje nezklame), kterou papež František vyhlásil Svatý rok 2025. Obrací se v ní ke všem lidem, nejen striktně ke katolíkům, "neboť v srdci každého člověka je obsažena naděje jako touha a očekávání dobra" (č. 1). Křesťanské společenství se tímto způsobem stává nositelem obsahu, který přesahuje její vlastní církevní hranice a chce se dotknout srdce a mysli každého člověka.

Papežská bula nabízí rovněž nový interpretační klíč k tématu odpuštění, které bylo vždy úzce spjato s tzv. Milostivými léty. Čteme v ní, že "odpuštění nemění minulost, nemůže změnit to, co se již stalo; a přesto může odpuštění otevřít cestu ke změně budoucnosti a umožňuje žít jinak, bez zášti, nevraživosti a pomstychtivosti. Budoucnost osvětlená odpuštěním umožňuje číst minulost jinými očima, vyjasněnějšíma, i když je stále zkrápěná slzami" (č. 23). Dnešní kultura je stále méně ochotná odpouštět a stále více inklinuje k pomstě a zášti. A toto vnitřní nastavení nevede k naději, nýbrž k zoufalství, protože brání člověku dosáhnout štěstí.

Spes non confundit je nová v tom, že předkládá události Svatého roku v jednotě hlásání a znamení, která činí jeho obsah zřejmým a konkrétním a vnímá obraz jako hlavní referenční bod v komunikaci. Slavnostní papežský dokument proto vypočítává seznam znamení, které slova o naději konkretizují. Zmiňuje vězně, pro které papež František zamýšlí otevřít "Svatou bránu" přímo ve vězení, "aby se stala symbolem, který vybízí hledět kupředu v naději s novým nasazením" (č. 10), vybízí biskupy, aby se stali mluvčími v kauzách jako je zrušení trestu smrti, aby stáli za mladými i starými lidmi, za nemocnými, uprchlíky, migranty a uprchlíky.

V duchu Milostivého léta papež vybízí ke krokům, které mohou být dalekosáhlým znamením naděje, jako je "odpuštění dluhů zemím, které je nikdy nemohly splatit", neboť spíše než o velkorysost jde je věc spravedlnosti. K vyznavačům Krista se obrací s apelem na jednotu křesťanů a připomíná 1700. výročí prvního ekumenického koncilu v Niceji.

Pro pochopení významu jubilejní buly je dobré zastavit se u naděje, jako nejopomíjenější z teologálních ctností. Důraz na viru a lásku přinesl do jisté míry zapomenutí toho, co je rozhodující a první obsah zvěstování: spásy přinesené Kristem a Jeho příslib věčného života. Papež František se s velkým zaujetím obrací k tomuto tématu a píše: "Na základě naděje, v níž jsme byli spaseni, při pohledu na čas, který se plyne, máme jistotu, že dějiny lidstva a dějiny každého z nás nesměřují ke slepému bodu nebo do temné propasti, ale směřují k setkání s Pánem slávy. Žijme tedy v očekávání Jeho návratu a v naději, že v Ním budeme žít navždy" (č. 19). Bulla se tomuto tématu dlouze věnuje a předkládá velké otázky, které často vyvěrají z hloubi srdce, ale ne vždy nacházejí odpověď. Ve zkratce papež František odpovídá: "Co bude s námi tedy po smrti? S Ježíšem za tímto prahem je věčný život, který spočívá v plném společenství s Bohem, v kontemplaci a účasti na jeho životě v nekonečné lásce. To, co nyní prožíváme v naději, tehdy uvidíme ve skutečnosti (č. 21)."

Papež František v bule vyhlášení Svatý rok chce v této historické chvíli, poznamenané odmítáním naděje, apelovat na naději, nabízí

cestu naděje a naději oživovat. A zároveň ujistit, že uprostřed dramatických životních událostí může člověk spoléhat na solidaritu a bratrství, jež zahrnuje všechny pod Kristovým Křížem, který je kotvou naděje.

Carlo Acutis bude svatořečen

Papež František při audienci s kardinálem Semerarem, prefektem Dikasterie pro blahověčení a svatořečení, schválil dekrety, které povedou ke kanonizaci mladíka pohřbeného v Assisi, bl. Carla Acutise.

Carlo Acutis se narodil v roce 1991. Od útlého věku projevoval velké nadání pro práci s počítačem, které využíval ve své službě druhým a při šíření křesťanského vzdělávacího obsahu. V posledních měsících svého života zdokumentoval a zkatalogizoval eucharistické zázraky na webových stránkách. V září 2006 se u něj objevily první příznaky leukémie a 12. října stejného roku zemřel ve věku 15 let. Papež František ho v roce 2020 blahověčil v Assisi, kde je nyní na své výslovné přání také pohřben.

Právě zde začíná neobyčejný příběh zázraku, který vede k jeho kanonizaci. Mezi mnoha poutníky u hrobu bl. Carla byla v pátek 8. července 2022 také Liliana z Kostariky. Poklekla, pomodlila se a zanechala tam dopis, který obsahoval její pocity, jako matky. O šest dní dříve, 2. července, její dcera Valeria v noci spadla z kola na cestě domů v centru Florencie, kde od roku 2018 studovala. Utrpěla vážný úraz hlavy, podstoupila kraniotomii, při které jí byla odstraněna týlní kost a naděje na přežití byla téměř nulová.

Již 8. července přišly z nemocnice dobré zprávy. Valeria začala spontánně dýchat, další den se začala opět pohybovat a částečně mluvit. Jedná se o další z případů, kdy lékařské zprávy ustupují do pozadí. 18. července CT vyšetření ukázalo, že krvácení zmizelo. 11. srpna byla dívka převezena na rehabilitační terapii, ale už po týdně bylo jasné, že k úplnému uzdravení chybí jen krůček. 2. září stála matka, ale tentokrát i s uzdravenou dcerou, opět v Assisi u Carlova hrobu, aby mu společně poděkovaly.

Pražské arcibiskupství spustilo vlastní Instagram

Arcibiskupství pražské na konci jara začalo přispívat na sociální síť Instagram. Jde o další krok v přibližování se nejen věřícím, ale též širší veřejnosti. Smyslem přítomnosti na platformě je v první řadě propojení se s mladší generací a subkulturou uživatelů sociálních sítí. Arcibiskupství zve srdečně k odběru nového kanálu.

"Pražské arcibiskupství přispívá nyní na sociálních sítích X a na Facebooku. Rozšířením naší mediální působnosti chceme oslovit i jiné cílové skupiny, zejména ty mladší," vysvětluje generální vikář arcibiskupství Mons. Jan Balík, který v minulosti mimo jiné působil jako ředitel sekce ČBK pro mládež.

Skrze příspěvky na Instagramu chce arcibiskupství prezentovat své aktivity a udržovat komunitu věřících i online. V neposlední řadě se zájemci mohou těšit na zajímavosti a unikátní fotografie z arcidiecéze.

"Kromě mladších uživatelů sociálních sítí máme zájem oslovit také širší veřejnost, která má zájem o kulturu, umění a historické památky, kterými je pražská arcidiecéze pozhňaná," říká tiskový mluvčí arcibiskupství Jiří Prinz. A dodává: "Followeři (sledující) se tak mohou těšit na estetický profil plný zajímavostí, pozvánek a informací, kdy a co v arcidiecézi nemínout." V aplikaci nebo na webových stránkách Instagramu naleznou zájemci účet pod heslem @arcidieceze

Podle: www.cirkev.cz

Jak se změnil život dívky, které se během Světových dnů mládeže vrátil zrak?

Jimena, mladá žena, které se vrátil zrak po přijetí svatého přijímání během Světových dnů mládeže (SDM) v Lisabonu v srpnu 2023, popsala agentuře ACI Prensa, jak tento okamžik prožívala, o svém návratu domů a o podrobnostech zvláštního setkání s papežem Františkem během pouti, kterou se svou rodinou podnikla do Říma, aby poděkovala Panně Marii za tento zázrak.

Sedmnáctiletá dívka dva a půl roku trpěla 95% ztrátou zraku kvůli krátkozrakosti. Do Lisabonu cestovala z Madridu se skupinou z Opus Dei. V předcházejících dnech příbuzní a známí mladé ženy zorganizovali společnou modlitbu nověny k Panně Marii Sněžné. Její svátek se slaví 5. srpna, tedy ve stejný den, kdy se dívka vrátil zrak.

V madridské kavárně, kde Jimena a její otec poskytli rozhovor, jako by se zastavil čas. S výrazem plným světla a naděje Jimena podrobně vzpomínala na to, co cítila v onen den, kdy se loni uzdravila. "Když jsem se vrátila od svatého přijímání, sedla jsem si do lavice a veškerá nervozita, kterou jsem cítila, najednou zmizela. Poté jsem si klekla, zavřela jsem oči a pocítila velký klid."

Po přijetí eucharistie v kostele v Évora de Alcobaça, ve městě severně od Lisabonu, mladá žena ucítila potřebu plakat, ale nebyl to normální pláč, vzpomíná. "Začala jsem plakat, protože jsem pocítila pokoj, to se mi nikdy předtím nestalo; nevěděla jsem, že člověk může rozplakat pokoj. Byla jsem úplně klidná, jako bych uvnitř věděla, co se stalo, aniž bych otevřela oči. A pak jsem je otevřela, osušila si slzy a viděla jsem všechno: oltář, svatostánek...Když skončila mše svatá, zvedla jsem se a přečetla modlitbu k Panně Marii Sněžné, abych ji poděkovala."

Po návratu z Portugalska navštívila svou oční lékařku. "Nedokázala jsem jí to vysvětlit, byla jsem velmi dojatá. A pak mi také lékařka řekla, že pokud bych se někdy vyléčila, nikdy by to nebylo okamžitě."

"V podstatě nám řekla, že to nemá žádné logické vysvětlení, že v rámci lékařských možností mohla být Jimena postupně vyléčena do svých 40 nebo 45 let. Takže taková možnost tu byla, ale tak náhle se to nikdy nestalo," řekl otec dívky. Schůzka s lékaří byla podle něj velmi příjemná. Vyprávěl, že všechny sestry byly nadšené, a objímaly ji. Jimeně znovu udělali všechny testy a potíže zcela zmizely.

Od té chvíle je Jimena každý den vděčná za zázrak, díky němuž pochopila, že je třeba padnout do Boží náruče, protože jeho plány

jsou mnohem větší než ty naše. Jde spíše o důvěru než o to, abychom se snažili svůj život víry zavést tam, kam chceme.

Po návratu ze Světových dnů mládeže napsala Jimena dopis papeži Františkovi, aby mu vyprávěla o svém zážitku. Odpověď Svatého otce na sebe nenechala dlouho čekat. František povzbudil ji i její rodinu k pouti do baziliky Santa Maria Maggiore (Panny Marie Větší), známé také jako bazilika Panny Marie Sněžné, jedné z nejvýznamnějších římských bazilik, k níž má papež zvláštní vztah.

Svatý otec nevěděl, že rodina již před rokem naplánovala cestu do Říma, aby tam strávila konec roku. "Letenky jsem koupil v lednu loňského roku, několik měsíců předtím, než se Jimena vyléčila. Předpokládali jsme, že pojedeme do Říma, když je Jimena slepá, ale podívejte..." říká dojatý otec.

Během cesty do Věčného města, která se stala poutí na poděkování Panně Marii, se rodina soukromě setkala s papežem a zúčastnila se mše, kterou sloužil 1. ledna na slavnost Panny Marie, Matky Boží. Otec Jimeny vzpomíná, že papež František, který je přijal v Domě svaté Marty se svou typickou blízkostí a důvěrností, všechny okouznil a povzbudil je, aby Jimenina svědectví sepsali písemně a kontaktovali svého biskupa v Madridu.

Na papežovo doporučení v současné době sepsují dívčino uzdravení a čekají na odpověď madridského arcibiskupa, kardinála José Caba Cana, kterého se snažili kontaktovat již před několika měsíci. Pokud jde o reakci lékařů, Svätý otec zdůraznil, že tento typ lékařských komentářů je uznán jako platný v procesu pro zázraky, protože pro lékaře je velmi obtížné zvládnout vyslovit slovo "zázrak" se všemi svými vědeckými znalostmi.

Jimena, která ráda sdílí své svědectví s malými skupinami v Madridu, uvedla, že nyní chová velkou úctu k Panně Marii Sněžné. Pouto k Panně Marii ale cítila i předtím. "Cítím její blízkost každý den. Ve všem, co mě potkalo, jsem se vždycky hodně spoléhala na Pannu Marii, zejména proto, že se mi zdálo, že je pro mě snazší se modlit různě. Vnímám ji jako matku, která se zjevuje, ne fyzicky, ale malými znameními, kterými nám ukazuje, že je tady."

Otec Jimeny zdůraznil, že dokázala pochopit, že není protagonistkou toho všeho, ale že má dar, který daleko převyšuje ostatní lidi, a že její povinností je být velkorysá a dávat ho. Hlavní hrdinkou je nakonec Panna Maria.

"Od zázraku 5. srpna loňského roku nás lidé žádají, abychom se připojili k novénám za uzdravení, a my se k nim připojujeme. Děláme to anonymně, protože se domníváme, že by nebylo dobré, aby si lidé mysleli, že Jimena má moc. Další věcí je, že Jimena má možná mimořádnou víru a velmi hluboký vnitřní život, ale to patří do jejího soukromí," poznamenal její otec.

Zdůraznil, že je chybou myslet si, že najednou má někdo moc, protože dostal dar. Jsou to dvě velmi odlišné věci. "Věřím, že jednou z krásných věcí, která je také milostí Panny Marie, je schopnost podělit se o své zkušenosti v osobních svědectvích, aby se ostatní lidé přiblížili k Pánu. V evangeliu je mnoho zázraků, jejichž příjemci jsou lidé, jejichž jméno není nikdy známo. Ten Jimenin byl pozoruhodnější, protože to chtěla Panna Maria."

Na závěr mladá žena dodala, že za několik dní se opět vydá na pouť do Říma se skupinou svých přátel, kteří s ní byli během Světových dnů mládeže.

Podle: www.cirkev.cz

V obci Nesvačilka na Brněnsku byla postavena a slavnostně vysvěcena moderní kaple Panny Marie Bolestné

Obec Nesvačilka se nachází přibližně 20 kilometrů jihovýchodním směrem od města Brna. Leží v nehlubokém údolí na levém břehu Borkovanského potoka. Obec sousedí s obcemi Žatčany, Moutnice a Těšany. V její blízkosti před 219 roky došlo k světově proslulé bitvě u Slavkova. Obec má v současnosti 108 domů a žije v ní 346 obyvatel. Nemá svůj vlastní kostel. Až donedávna měla na návsi malou kapličku, zasvěcenou Panně Marii. Obec je součástí farnosti Moutnice, proto jsou na moutnickém hřbitově pohřbíváni, kromě moutnických, také nesvačilští občané.

Kaplička na návsi obce Nesvačilka zasvěcená Panně Marii

Zakládací listinu (nadání) obce Nesvačilka vydala správa chrlického panství v Brněnských Ivanovicích dne 29. 11. 1715. Odlehlý panský dvůr, ležící nedaleko obce Žatčany, byl tehdy rozdělen na 20 usedlostí (famílií) pro nové osadníky. Německy se obec nazývala Neudorf, v česky psaných listinách ji nazývali Nová ves, v lidové řeči to byla Nová dědina. České jméno Nesvačilka dostala obec pravděpodobně podle dnes neexistujícího rybníka, který se nazýval Nesvačil. Do katastru obce Nesvačilka patří v současné době necelých 270 hektarů pozemků. Je to převážně orná půda.

Trvalo celé jedno století, než se obec Nesvačilka dočkala většího křesťanského svatostánku. Plány na jeho stavbu byly vytvořeny už brzy po vzniku Československé republiky, ale stavba církevního objektu v období blížící se a brzy potom vypuknuvší 2. světové války se odkládala. Po 2. světové válce byl dokonce založen nadační fond na stavbu větší kaple, ale po nástupu komunismu dne 25. 2. 1948 byl tento fond na dlouhá léta zrušen. Teprve v roce 2008 se k němu

Slavnostní mše svatě při vysvěcení kaple Panny Marie Bolestné v Nesvačilce se zúčastnily tisíce lidí

farníci se svým duchovním správcem René Strouhalem přihlásili a stavbu nesvačilské kaple uskutečnili.

Práce na jedinečné, moderně pojaté stavbě římskokatolické kaple trvaly cca 10 let a jejího zadavatele stály přibližně 24 milionů Kč. Přitom většinu peněz na vybudování tohoto církevního objektu věnovala veřejnost. Základní kámen nesvačilské kaple posvětil při návštěvě Brna v roce 2009 papež Benedikt XVI. Objekt byl postaven podle návrhu architekta Jana Řičného, který ho vytvořil ve spolupráci se svými kolegy v ateliéru RCNKSJ.

Pohled do dřevěného stropu kaple Panny Marie Bolestné nedávno postavené a vysvěcené v obci Nesvačilka

Kombinace dřeva a kamene v interiéru kaple Panny Marie Bolestné

Sedm ručně opracovaných trámů podpírá dřevěný tubus kaple, osmý, vodorovně položený trám, dotváří vertikálu, která připomíná Kristův kříž. Padesát pět oken budovy kaple odkazuje návštěvníka kaple na slzy Panny Marie. Strop kaple, zhotovený ve tvaru vejce, má připomínat narození Ježíše Krista. Hliněný oltář vystupuje přímo z podlahy kaple, která je rovněž zhotovena z udusané hlíny. Součástí té části svatostánku, ve které se uchovávají proměněné hostie, je starý mlýnský kámen. Upraveno je také okolí kaple, aby vznikl dojem zelené oázy klidu a míru uprostřed krajiny. Útočiště v ní najde nejen věřící člověk, ale jakýkoliv poutník či turista, který tento nový svatostánek navštíví.

Objekt sice už stojí, ale práce v něm ještě neskončily. Budou se ještě pořizovat varhany a vznikne oltář pro venkovní slavnosti s účastí většího množství lidí. Brzy se začne pracovat na 14 kamenných zastaveních plánované křížové cesty.

V nové kapli Panny Marie Bolestné nejprve biskup požehnal vodu, kterou pokropil lid na znamení pokání a jako připomínku křtu, a na znamení očisty pokropil také stěny kaple i nový oltář

Moderní kaple v obci Nesvačilka byla slavnostně vysvěcena ve středu dne 8. května 2024 v den svátku Panny Marie Prostřednice všech milostí. Slavnostní bohoslužby se zúčastnily tisíce lidí. Kapli vysvětil brněnský biskup Pavel Konzbul, který posvátným křížem konsekroval oltář a pomazal křížky vyryté na kamenech ve stěnách. Kaple byla zasvěcena Panně Marii Bolestné. Od toho dne světlo umístěné na vrchol nesvačilské kaple svítí v noci do okolní krajiny jako pomyslný maják na břehu moře.

Oltář i stěny kaple pomazal biskup posvátným olejem a okouřil kadidlem. To znázorňuje, že kaple je celá a navždy zasvěcena křesťanské bohoslužbě

Bože, chválíme Tebe... Děkujeme, Pane, za všechny udělené milosti...
Panno Maria sedmibolestná – ochraňuj věrný moravský lid

*S využitím zprávy Vladimíra Klepáče
připravil Jiří Kachlik. Brno, Česká republika*

*Fotografie převzaty z FOTOGALERIE:
Svěcení kaple Panny Marie Bolestné v Nesvačilce
www.cirkev.cz*

Dovolená není jen přestávka od práce

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a uče se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek.“ (Mt 11, 28 - 29)

Workholismus není ctnost, ale nemoc

Nedávno se mi jeden známý chlubil, že ještě nemá vybranou předloňskou dovolenou. Asi jsem ho zklamal, protože jsem to nijak neobdivoval. Popravdě řečeno o něj mám spíš obavy. Co je za tím? Snaha oslnit svým výkonem? Potřeba dokazovat vlastní nepostradatelnost? Strach vystoupit ze zaběhané rutiny? Útěk před prázdnotou? Workholismus není ctnost, ale nemoc.

Dovolená není jen přestávka od práce. Je to čas k obnově našich sil fyzických i psychických – tedy čas odpočinku, občerstvení. Ale také čas uvědomit si a prožít šíři a bohatost života. Teprve zastavení, změna rytmu, vystoupení za zaještěných kolejí k tomu vytváří prostor. Bez tlaku neodkladných záležitostí mi může dojít, co je důležité, co jsem přehlížel. A i když může někdy dovolená přinést konfliktní situace, je to důležitý čas vztahy s našimi blízkými.

Na chvíli „vypnout“ většinou nestačí

Většině z nás je uhoněnost, vystresovanost, vyčerpanost nepříjemná a hledáme příležitost, jak z toho kolotoče na chvíli vypadnout. A umíme si užít čas, kdy ledacos nemusíme. Pokud ale zůstaneme jen u toho, z dovolené zdaleka nenačerpáme tolik, kolik jsme mohli. Bude nás totiž i během ní strašit představa, že až se vrátíme, všechno se rozběhne nanovo.

Zdánlivě okrajová, ale podle mě klíčová je otázka, jakou mám představu o Ježíši a jeho pohledu na můj život včetně mé práce, povinností, odpočinku. Představuji si Ježíše jako přísného šéfa, který nikdy není spokojen, sotva se zastavím, hned vymyslí nový úkol, ke všem starostem ukládá mnoho

dalších povinností? Pak si nejspíš o dovolené budu chtít odpočinout i od něj, možná se před ním budu chtít tak trochu schovat. Tato představa je ale, podobně jako spousta dalších, falešná.

Ježíš nás zve, abychom si odpočinuli

Ježíš se představuje jako ten, kdo vidí naše lopocení, břemena, kterými jsme zavaleni, a chce nás občerstvit. Zve nás do své blízkosti, abychom si u něj odpočinuli, načerpali sílu a pokoj. Ať už si v přetíženosti z nejrůznějších důvodů libujeme, nebo pod ní padáme na ústa. Dovolená je příležitostí zastavit se s Ježíšem, nechat se jím uzdravit, jemu svěřit všechno, čím jsme obtíženi, co nás vyčerpává a stresuje. Můžeme spolu s ním pohlédnout z odstupu na svůj život, chce nám ukázat, co je opravdu důležité a co můžeme naopak odložit. Chce nám dát prožít, že na nic z toho nejsme sami.

Modlitba není povinnost, ze které se nevyvlíkneme ani o dovolené. Je příležitostí setkat se s Ježíšem, který občerstvuje a snímá břemena. Taková modlitba může způsobit, že dovolenou využijeme skutečně plně. Nebude to jen přestávka před dalším kolem, ale čas, který nás posune k plnosti života.

Pavel Semela – vira.cz

ODPOČINEK a rekreace MŮŽE BÝT:

- * příležitostí k načerpání sil pro tělo i ducha
- * časem pro lidi blízké: děti, partnery, stároucí rodiče, opuštěné přátele
- * skvělou příležitostí, abychom zjistili, že i bez nás se svět ani nezhroutí, ani nezastaví
- * příležitostí k obdivování Božího díla
- * příležitostí k zamyšlení nad sebou samým
- * příležitostí k pohledu na sebe a na život pod jiným zorným úhlem
- * příležitostí k (pře)hodnocení zaběhaných životních cest
- * obdobím, kdy máme dostatek času pro Boha

ODPOČINEK NEMÁ BÝT:

- * dobou horečného pobíhání od města k městu, od památky k památce...
- * časem pro horečné sbírání dojmů, kterými později ohromíme své přátele
- * otročnou prací
- * jiným výrazem pro lenost a zahálku

KRITÉRIUM DOBRÉHO ODPOČINKU

Po dobrém odpočinku se člověk vrací do svého běžného prostředí a do své práce posílněn, s chutí a radostí. Ne s nechutí a unaven. Z dobré rekreace se člověk nemusí rekreovat...

Podle: vira.cz

Srdečně Vás zveme na
PIKNIK NA DEN OTCŮ

na zahradě České misie

**9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513**

v neděli 16. června 2024

od 12:00 v poledne do setmění

K poslechu, zpěvu a tanci hraje

DJ TONY

vystoupí též

SKUPINA BORŮVKY

**K jídlu bude srnčí guláš, hovězí guláš, opékaná vepřová kolena,
grilované klobásky, hot dogy, bramboráky, langoše a
výborné pečivo všeho druhu.**

K pití bude chlazená Plzeň, víno a limonády.

Nebude chybět ani zmrzlina.

Vstup volný

Informace:

708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Česká Katolická Jednota

**Fraternal Life Insurance
Since 1879**

Insurance & Annuity Products

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444
www.czechccu.org

Tatraship

Medzinárodná preprava

S našou neobmedzenou prepravnou kapacitou
ponúkame všetky druhy námornej nákladnej
dopravy a súvisiace služby.

Zasielani malých balíkov letecky a loďou.
Objemné náklady, kontajnery na sťahovanie.
Preprava motorových vozidiel a ďalšie služby.

Adresa:

7250 W 90th Street, Bridgeview, IL 60455

Telefon: 708 576 8834

Email: info@tatraship.com

Viac informácií na: www.tatraship.com

www.DrSimkovic.com

Northwest Dental Center

Doctor of Dental Surgery

Oleg M. Simkovic

Implant Surgery, General Dentistry,
& Oral Care

Mluvíme česky a slovensky - 33 let praxe

740 Northwest Highway

Fox River Grove, IL 60021

Ph (847) 639-9300 Nwdental@att.net

Advokátní kancelář H&P Laws s.r.o.

*Zajišťujeme právní a realitní služby
na území České republiky*

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420 221 719 041

Fax. +420 221 719 059

Mob. +420 602 205 400

jhorky@ak-hp.cz

www.ak-hp.cz

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

19. a 20. července 2024 od 9.00 AM do 4.00 PM
26. a 27. července 2024 od 9.00 AM do 4.00 PM

v areálu Českého kostela
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

Drobný nábytek, kabinety, stoly, židle,
šaty, hračky, sportovní potřeby,
domácí a kuchyňské potřeby,
elektroniku a mnoho dalších věcí.

**Prosíme členy a přátele misie
o darování dalších vhodných věcí
pro tuto akci.**

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
co patří do odpadu vyhoďte hned doma.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Uložte si do kalendáře

27. července

PIKNIK

Ústředny Moravských Spolků
U klubu - Glendale Heights, IL

25. srpna

PIKNIK

ČESKÉ MISIE

U kostela - Brookfield, IL

21. - 22. září

85. Moravský den

Lithuanian World Center, Lemont, IL

Upřímná vzpomínka

*V těchto dnech si připomínáme
třetí výročí úmrtí paní*

Jarmily Smrčkové

Narodila se 23. ledna 1928 v Praze
Zemřela 18. května 2021 na Floridě

Paní Jarmila prožila velice pohnutý život.

V raném dětství jí zemřela maminka.

Vyrůstala v době války, kdy její starší bratr padnul za vlast.

V době poválečné byla vězněna komunisty,
ale podařilo se jí uprchnout do zahraničí.

Její otec ve vězení zemřel a její mladší sestru
zastřelili při přechodu hranic.

Jarmila se dostala do uprchlického tábora v Německu,
kde se později provdala a s manželem a dcerou
přijeli do Spojených států, kde se velmi aktivně a obětavě
zapojila do vlasteneckého života v Chicagu.

Proto, že sama neměla lehký život,
byla vždycky ochotná pomáhat ostatním lidem v nouzi.

Tak si také adoptovala dvě české malé děti,
kterým zemřela matka.

Ve svém osobním i veřejném životě byla vždy
velice obětavá a svůj talent také uplatnila
v českém divadle a v českém rádiovém vysílání.

Děkujeme paní Dáše Bradáčové Vaničkové a
paní Věře Křížové a panu Karlu Křížovi za velkou pomoc
v českém rádiu Spectrum, které Jarmila vedla.

V devadesátých letech Jarmila Smrčková odešla
do zaslouženého důchodu na Floridu,
kde před třemi roky zemřela.

**Mši svatou za ni budeme obětovat
v kostele v České misii v Brookfieldu
v sobotu 15. června 2024 v 6.30 hod. večer**

*Prosíme všechny, kdo jste ji znali,
o tichou vzpomínku.*

**Za pozůstalé
Alma Marešová**

Úmrtní oznámení

*V náručí Boží
odkud jsme vyšli
večer se všichni
sejdeme zas.*

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že byla Pánem života a smrti povolána na věčnost naše milovaná dcera, manželka, maminka a sestra, paní

Gabriela M. Marks Stojaspal

Narodila se 8. března 1979 v Berwynu, IL.

V roce 1981 se jejich rodina přestěhovala do Darien, kde Gabriela vychodila základní školu.

Od dětství jezdila na prázdniny na Moravu do Dolního Němčí k příbuzným
a zemi svých předků si zamilovala a ráda se tam vracela.

Pokračovala na Du Page College v Glen Ellyn a již v průběhu studia začala pracovat pro advokátní firmu v Oak Brook. Potom pracovala jako manažer v restauraci Blueberry Hill ve Willowbrook.

V roce 2014 se provdala za Jimmy Markse a v téže roce se jim narodil syn James Josef a v roce 2017 dcera Mila Ann. Gabriela zůstala jako matka v domácnosti a péči o děti pokládala za svoje hlavní poslání. Poslední roky aktivně pomáhala ve škole svých dětí Concord v Darien.

Práce ji těšila a plánovala zde zůstat na plný úvazek. Její plány překazil úraz 5. května 2024. Po těžkých operacích nakonec podlehl v boji o život. Odešla na věčnost smířena s Bohem i lidmi, posílena svátostí nemocných v odevzdanosti do vůle Boží 22. května 2024 v Hinsdale Hospital.

Její ztráta je obrovská, hlavně pro její děti, které ji milovaly a nepoznaly jediný den života bez její pomoci a lásky. Její náhlý odchod je bolestivý a v našich srdcích bude stále žít.

Pohřeb žehem byl privátní.

Rozloučíme se s ní v kostele České misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

v sobotu 15. června 2024 v 11.00 hodin dopoledne,
kdy budeme obětovat mši svatou za spásu její duše.

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenete spolu s námi v modlitbě.

Josef a Ludmila Stojaspalovi, rodiče

Jimmy Marks, manžel

James Josef a Mila Ann, děti

Joe Stojaspal, bratr

a ostatní příbuzní v USA a na Moravě

Statečný římsko-katolický kněz Hugo Vaníček, po roce 1995 generálmajor duchovní služby in memoriam

Polní kaplan Hugo Vaníček roku 1945

* 26. 10. 1906 v Bystřeci † 13. 4. 1995 ve Staré Boleslavi

Římsko-katolický kněz Hugo Vaníček vstoupil do řad formující se zahraniční československé armády hned v roce 1939. Naším vojákům byl nejen duchovní oporou, ale svojí osobní statečností a odvahou jim byl příkladem také v boji. Komunistické represe po 25. únoru 1948 ho vyhnaly do internace, později pak do nesnadného života v zapomenutých farnostech totalitního Československa.

Hugo Vaníček se narodil dne 26. 10. 1906 v obci Bystřec v okrese Ústí nad Orlicí v podhůří Orlických hor. Jeho rodiče byli nebohatí zemědělci. V obci Bystřec vychodil základní (tehdy obecnou) školu. První středoškolské vzdělání dostal na gymnáziu v Hradci Králové (2 roky). Následující 3 roky studoval v Ústavu sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě. V roce 1923 vstoupil do jezuitského noviciátu v Trnavě. Roku 1927 pak maturoval na Arcibiskupském gymnáziu v Praze-Bubenči.

V letech 1927–1930 pak studoval filosofii v polském Krakově. Následující 3 roky působil jako prefekt pražského Arcibiskupského gymnázia. Následně studoval teologii na jezuitských řádových vysokých školách v rakouském Innsbrucku a v nizozemském Maastrichtu. V maastrichtské katedrále byl dne 15. 8. 1936 vysvěcen na kněze.

Vzhledem k tomu, že se rozhodl pro dráhu misionáře, působil další rok mezi českými a moravskými vystěhovalci v Belgii. V červenci roku 1937 se vrátil do Prahy. Následující 2 roky žil v jezuitské rezidenci u sv. Ignáce na Karlově náměstí v Praze a připravoval se na své duchovní poslání v misiích. Po obsazení Československa hitlerovským Ně-

meckem mu, jako všem jezuitům, hrozilo zatčení a uvěznění. Měl však štěstí. V červenci 1939 se mu, jako budoucímu misionáři, podařilo z „Protektorátu Čechy a Morava“ legálně odjet na fiktivní „misijní sjezd“ do Velké Británie. Na této šikovně zinscenované akci měli velkou zásluhu jeho tehdejší nadřízení.

Nejdříve měl absolvovat několikaměsíční jazykový kurs a pak měl pokračovat do Severní Rhodesie (dnešní Zambie). Na Britských ostrovech ho však zastihl začátek války. Snad proto, že krátce předtím navázal kontakt s představiteli formujícího se československého odboje, byl v září roku 1939 odveden do armády. V polovině listopadu 1939 byl převelen do Francie. Tam začal pracovat u Čsl. národního výboru v Paříži. Dne 13. 12. 1939 byl odeslán do vojenského tábora ve francouzském městečku Agde. Tam byl prezentován a zařazen ke 2. československému pěšímu pluku.

V Agde bylo soustředěno více než 3 500 Čechoslováků ochotných bojovat proti Hitlerovu nacistickému režimu. Zpočátku sloužil jako prostý voják, až teprve ke dni 1. 5. 1940 dostal na dobu války propůjčenou hodnost podporučíka duchovní služby. Kontakt s vojáky byl zpočátku těžký, často sklízel jenom posměch. Své poslání ale plnil trpělivě a s přesvědčením, že mravně-duchovní vyrovnanost je pro vojáka stejně důležitá jako fyzická zdatnost. Svou skromností a věrohodností si postupně získával jejich důvěru a respekt.

Krátce nato došlo k přemístění Hugo Vaníčka k 1. čsl. pěšímu pluku. Jako jediný duchovní pak odjel v červnu 1940 s našimi pěšími vojáky na frontu. Během bojů se velmi osvědčil když se obětavě staral o své spolubojovníky. Spolu s nejzranitelnějšími vojáky stál v předních liniích bojů také v květnu 1940, kdy německá armáda pronikla hluboko do francouzské obrany. Jako jediný kněz se zúčastnil ústupových bojů.

„Je to snaživý a pracovitý člověk s nadprůměrnými mravními vlastnostmi“ – tak hodnotili podporučíka Hugo Vaníčka jeho vojenští nadřízení. Svým jednáním zvyšoval bojovou morálku vojáků a projevil velkou osobní odvalu. Po právu byl mezi prvními, kterým byl za statečnost v boji udělen dne 28. 10. 1940 nově zřízený Československý válečný kříž 1939. Po skončení 2. světové války v Evropě mu pak byla udělena Pamětní medaile se štítkem F-VB (Francie-Velká Británie) a Československá vojenská medaile za zásluhy 2. stupně.

Po kapitulaci Francie byl evakuován do Velké Británie. Tam se po reorganizaci čsl. jednotek v polovině srpna 1940 stal osvětovým důstojníkem 1. čsl. tankového praporu, který byl součástí 1. čsl. samostatné obměně brigády. Ta procházela nepřetržitým výcvikem a byla pověřena obranou britského pobřeží v případě německé invaze do Velké Británie. Ve funkci polního kaplana u 1. čsl. tankového pra-

poru zůstal Hugo Vaníček až do konce 2. světové války v Evropě. Jistou dobu byl dokonce jediným římsko-katolickým duchovním na systematizovaném místě u čsl. pozemních jednotek.

Jeho kulturní a osvětová činnost během 4 let nuceného pobytu na Britských ostrovech byla impozantní. Pro naše vojáky vydal na cyklostylu rozmnožené desítky knih a brožur nejen duchovního, ale i popularizačního a beletristického obsahu. V britském prostředí propagoval čsl. odboj proti hitlerovskému nacismu, přičemž navázal kontakty se zástupci všech spojeneckých národů.

Po příjezdu čsl. jednotek ze Středního východu do Velké Británie v létě roku 1943 a po vzniku Československé samostatné obrněné brigády zastával podporučík Hugo Vaníček funkci polního kaplana u 1. čsl. tankového praporu. S ním také odjel na přelomu srpna a září roku 1944 do Francie. Od října roku 1944 až do konce války v Evropě se s 1. čsl. tankovým praporem zúčastnil obléhání severofrancouzského přístavu Dunkerque.

Po návratu do osvobozené vlasti se rozhodl setrvat v armádě. Válku skončil v hodnosti poručíka duchovní služby. Krátce nato byl povýšen do hodnosti nadporučíka. V červnu roku 1945 byla Československá obrněná brigáda, dislokováná na americké straně demarkační čáry, po svém návratu do Československa reorganizována na 1. čsl. tankový sbor. Hugo Vaníček byl v polovině září roku 1945 přemístěn z 11. čsl. tankové brigády (jak se nyní nazýval jeho bývalý 1. čsl. tankový prapor) ke 12. čsl. tankové brigádě. Jeho činnost v té době už sledovala vojenská zpravodajská služba za vydatné pomoci komunisticky smýšlejících vojáků, praporčíků a důstojníků.

Na základě doporučení vojenské zpravodajské služby (zkráceně: OBZ) byl pak nadporučík Hugo Vaníček dne 7. 12. 1945 převelen od vojenského útvaru do Vojenského historického ústavu v Praze. Tam byl dne 1. 7. 1946 povýšen na kapitána. Dne 10. 10. 1946 se stal vojákem z povolání a byl povýšen do hodnosti štábního kapitána. V listopadu téhož roku 1946 vystoupil z jezuitského řádu. Dne 27. 5. 1947 byl povýšen do hodnosti majora duchovní služby.

Hned po 25. únoru 1948, kdy naše komunistická strana převzala absolutní moc ve státě, dostal major Hugo Vaníček roční „zvláštní dovolenou ze služebních důvodů“. Už v létě téhož roku 1948 byl zatčen a krátce vězněn za to, že zprostředkoval zatčenému majoru Bednařikovi odeslání necenzurovaného dopisu, a také za to, že umožnil zatčenému majoru Kosíkovi setkání s jeho vlastní manželkou.

Přibližně o rok později, v červnu roku 1949, major Hugo Vaníček rázně protestoval proti existenci státem založené a státem vedené organizace Katolická akce. Jejím cílem mělo být uzavření hanebné dohody mezi komunisty řízeným čsl. státem a katolickou církví. Tehdy se také plně postavil za režimem šikanovaného pražského arcibiskupa Josefa Berana. Za tyto svoje „prohřešky“ byl ještě téhož roku 1949 odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody a ke dni 30. 9. 1949 propuštěn z vojenské činné služby. Současně byl zbaven nároků na výslužné.

Major duchovní služby čsl. armády v záloze P. Hugo Vaníček.
50. léta 20. století, internační tábor pro kněze v Želivě

Stejně jako všichni ostatní vojenští kaplani byl P. Hugo Vaníček z tehdejší čsl. armády natrvalo propuštěn především proto, že by mohl ovlivňovat myšlení a chování vojáků, praporčíků a důstojníků Československé armády „nového typu“. Ta byla brzy po skončení 2. světové války v Evropě budována podle sovětského vzoru pod dohledem sovětských armádních důstojníků a politických poradců. A v sovětské Rudé armádě, jak všichni víme, nikdy žádní vojenští kaplani nesloužili.

Už v době svého propuštění z čsl. armády vypomáhal v duchovní správě v pražských Vinohradech. Kněžskou službu tam vykonával až do 10. 7. 1951, kdy byl na příkaz státních orgánů zatčen a internován v koncentračním táboře v Želivě. Předchozí zatýkání a krátkodobá věznění P. Hugo Vaníčka tak tehdy přešla v nepřetržité uvěznění v internačním táboře pro kněze v bývalém premonstrátském klášteře. Tam statečný československý kněz a voják P. Hugo Vaníček pronášel tiše a pokorně slova sv. Ignáce, která měl na svých rtech i v roce 1940, když se v Londýně připravoval na svou

misí v armádě: „Pane, nauč mne pravé velkomyslnosti! Nauč mne, prosím, sloužit Tobě, jak toho zasluhuješ! Abych dával nepočítaje, abych bojoval nedbaje zranění a pracoval nehlédaje odpočinku.“

Ke dni 12. 1. 1952 byl P. Hugo Vaníček převezen do koncentračního tábora v Hájku u Kladna, kde měl být „převychován“. Z internace v Hájku u Kladna byl propuštěn až dne 3. 4. 1953, kdy mu byl umožněn návrat do duchovní správy. Tehdy mohl sloužit jenom jako kaplan ve chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem.

V letech 1956–1968 byl ustanoven administrátorem probošství v Roudnici nad Labem. Pro svoji dobrou povahu, vzdělanost a tolerantnost byl vyhledáván a oceňován lidmi věřícími, jiného vyznání i lidmi nevěřícími. „Otec Hugo, nebo jak ho oslovovali starší lidé „pan major“, byl v Roudnici nad Labem zdrojem naší naděje v dobách totalitního temna,“ vzpomínal na P. Hugo Vaníčka roudnický farník. „Byl velmi nebojácný. V jedné promluvě při bohoslužbě v roce 1965 prý srovnával symboly obou totalitních režimů – černý hákový kříž a rudou pěticípou hvězdu.“

Po obsazení Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu roku 1968 byl, zřejmě kvůli své oblíbenosti v Roudnici nad Labem, přeložen do menší farnosti v Libčicích nad Vltavou. Tam sloužil od podzimu roku 1968 do roku 1990 jako administrátor farnosti. Libčice byly doménou komunismu. Syrový kraj, materiální nouze, tvrdá práce na opravách farních objektů, samota, nezáměr místních obyvatel. To byl denní chléb kněze, který za války probouzel v myslích jemu svěřených vojáků vlastenectví a který sám nasazoval život za svobodné Československo. Jaká to nebetyčná křivda, jaká to nespravedlnost, jaký to lidský nevděk!

Do Libčic nad Vltavou za ním z rodné obce Bystřec čas od času jezdila jeho neteř paní Marie Tejklová se svým manželem Josefem. Strýček Hugo jim vždy před Vánocemi poslal krabici ořechů z farní zahrady. Paní Marie Tejklová vyprávěla: „Strýček hodně myslel na lidi. Ke kostelu přistavěl přístavek, kde se dalo zatopit, aby v zimě nebylo těm babičkám, co chodily do kostela, chladno. Vždycky jsme náš automobil zastavili u fary. Jednou nám strýček řekl: „Támhle nahoře v ulici bydlí člověk, který eviduje návštěvy na faře. Tak si dejte pozor!“

Měl to tam kruté. Do nehostinných podmínek si musel kvůli svému bezpečí pořídit psa. „Až po čase jsme se dověděli, že ho na faře vykradli. Jednou ho dokonce přepadli, když šel z pošty se svým důchodem. Neměl pak ani na jídlo. Byl už nemocný, neměl sílu se bránit ani si někde stěžovat. Nikdo mu tehdy nepomohl, ani jeho kolegové z biskupství. My jsme o tom tehdy vůbec nevěděli, byli jsme daleko“ vzpomínal Mariin manžel pan Josef Tejkl.

Poslední léta života strávil P. Hugo Vaníček v domově pro přestarlé kněze ve Staré Boleslavi. Tam také dne 13. 4. 1995 zemřel. Pohřben je v Roudnici nad Labem. Ke dni 8. 5. 1995 byl prezidentem České republiky Václavem Havlem povýšen do hodnosti generálmajora duchovní služby Armády České republiky in memoriam.

Budiž čest jeho památce!

Pamětní deska, věnovaná památce P. Hugo Vaníčka.
Na zeď kostela v Bystřeci byla umístěna roku 2021

Na pamětní desce, umístěné na kostele v jeho rodné Bystřeci, jsou pod fotografií tváře zesnulého P. Hugo Vaníčka zapsána jeho slova: „Duše lidské jsou od Boha určeny k životu věčnému. Škoda, že tak málo lidí na to myslí. Oč krásnější a příjemnější by byl život na Zemi, kdyby si to všichni uvědomili a dle toho také žili...“.

*Z literárních prací Ivy Markové a Jiřího Plachého
připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Pán Ježíš

v českých pohádkách

Dobré ženy

Když chodil Pán Ježíš se svatým Petrem po světě, přišli také do jedné krajiny, kterou stihla velká neúroda, takže panoval všude hlad. Jsouce zemdleni dlouhou cestou, zastavili se konečně v jedné vesnici, kde doufali, že přece něco dostanou k snědku. Chtěli si tam také trochu odpočinout.

„Jdi tam do toho stavení,“ řekl Pán Ježíš Petrovi, ukazuje mu na jednu chalupu, „a požádej o chléb. Já zatím počkám zde na tebe.“

Věrný sluha Kristův poslechl a šel, ale nepřinesl ničeho. „Odbyli tě snad?“ tázal se Mistr apoštola. „Slovička hrubého mi neřekli, jen nařikali, že sami nemají, čím by se nasýtili,“ odvětil Petr.

„Jdi tedy do druhé chalupy, snad tam něco dostaneš,“ minil Spasitel. Petr poslechl. Tam sice obyvatelé něco málo chleba měli, ale vymlouvali se, že je to jejich poslední sousto, a když toho se zřeknou, zemřou všichni hladem.

Tak chodil svatý Petr od chaty k chatě, ale stále nadarmo. To stálé odmítání ho rozmrzelo a zbavilo všeliké naděje. Nakonec požádal Pána, aby šel sám poprosit a pokusit se, zda by měl větší štěstí než on.

Pán Ježíš vyhověl jeho přání a vešel do jednoho stavení. Vstoupiv do síně, viděl, jak hospodyně právě sází chléb do pece. Žena, jakmile spatřila Krista Pána, byla jaksí zaražena a překvapena jeho velebným zjevem. „Upeč mi také jeden chléb, ženo,“ řekl jí Spasitel lahodným hlasem.

„Ráda bych, Pane, ale tyto dva chleby, jež vidíš, nejsou mé. To dvě sousedky přinesly si trochu mouky a prosily mne, abych jim upekla chléb, ježto nemají paliva. Jak vidíš, ráda jsem splnila jejich žádost, ale kdybych byla tušila, že přijdeš mě prosit o chléb, přidala bych něco ze své mouky, aby bylo ještě najeden bochníček pro tebe.“ „A ničeho ti z těsta nezbylo?“ tázal se Pán.

„Jenom co bych na dně díže vyškrabala na kvásek. Z toho by nebyla ani hnětenka.“

„Zkus to přece, vyškrab a upeč i ten zbytek, ať je toho sebe méně. Jsem hladový a můj průvodce, který mne venku čeká, je již starý muž a slabostí sotva stojí na nohou.“

Žena slíbila, že se zachová podle jeho přání. Pán Ježíš odešel řka, že přijde, jakmile chlebiček bude upečen.

„Také jsi ničeho nedostal, Pane?“ otázal se Petr a smutně pohleděl na Krista, který přicházel s prázdnou. „Mám přijít za chvíli, až bude chléb upečen. Protože to, co mám slíbeno, bude jen maličký kousíček chlebička, jdi se ještě, Petře, pozeptat tam do těch dvou chudičkových chaloupek na konci vesnice, zda by pro nás neměli nějaké sousto.“

„Tam bych šel asi, Pane, marně,“ namítal apoštol. „Když jsme ničeho nedostali u zámožnějších, kde pak by něco sehnali u chudších!“

„Jen tam přece jdi!“ přikazoval Pán. V těchto dvou chaloupečkách přebývaly právě ony ženy, kterým hospodyně pekla chléb. Kristus Pán chtěl vědět, co odpoví na Petrovu prosbu.

„Nuže, co ti říkaly?“ otázal se Pán Petra, když se vrátil. „Obě pravily, že nemají, ale abych přišel za chvíli, až sousedka pro ně upeče chleba.“

„Dobře, to jsem chtěl slyšet. Jak vidět, mají dobré srdce. Než sousedka chléb upeče, obejdeme náves a podíváme se, jak to zde vypadá.“

Když se vrátili na ta místa, odkud vyšli, odloučil se Mistr od apoštola a šel do stavení, kde pekla hospodyně chléb. „Již máš chléb upečený?“

„Ano, Pane,“ odpověděla s radostí žena. „Věru, tak brzy se mi chléb ještě nikdy neupekla jako dnes. I ten bochníček připravený pro tebe pěkně nakynul a upekla se jedna radost. Odpusť, že je tak maličký, více jsem už opravdu neměla.“

„A kde máš ty dva větší pecny pro sousedky?“ tázal se dále Spasitel.

„Ty jsem dala vychladnout do komory. Potom jim je zanesu,“ světovala žena a podávala Kristu Pánu bochníček ne větší než dlaň. Pán Ježíš vzal bochníček, ale ten, jakmile se octl v jeho ruce, hned se proměnil ve veliký pecen.

„Co se to děje, Pane?“ tázala se žena s úžasem.

„Nic se neděje,“ odvětil Kristus s úsměvem, „jenom vidíš, že Bůh nuzných neopouští. A ještě více uvidíš, abys poznala, že na velké úroky Bohu půjčuje, kdo se nad bližním smiluje. O ten ostatní chléb se se sousedkami rozděl.“

Jak bych se mohla dělit o chléb se sousedkami, když ani jeden z bochníků není můj? myslila si žena a udivena se dívala za odcházejícím Mistrem, který ještě jednou jí ve dveřích poděkoval. Potom žena vešla do komory, kam dala vychladnout dva bochníky chleba. Podivením vykřikla, neboť na prkně u okna, kam chleby položila, místo dvou nevelikých bochníků bylo třicet pecnů velkých jako kola - po desíti od sebe oddělených.

Když se žena vzpamatovala ze svého úžasu, vyběhla z chalupy, aby poutníkovi poděkovala, ale už ho nespátřila.

„To jistě anděl, nebo sám Bůh mne navštívil - ubohou, chudou vdovu, abych nezahynula hladem!“ pomyslila si žena a sepjala ruce.

S velikou radostí běžela k sousedkám, aby si odnesly každá deset bochníků. Ostatních deset si nechala pro sebe, jak jí to sám Pán přikázal.

I měly všechny tři ženy chleba dostatek na dlouhou dobu. Chléb jim neztvrdl, ale zůstal vláčný a chutný až do té doby, kdy zase popršelo a na poli se urodilo bohaté žito. Všechny tři ženy zůstaly zbožnými, jejich srdce neztvrdlo lakotou a závistí, ale zůstalo soucitné a plné lásky k potřebným a nuzným poutníkům.

Pošetilá žádost

V jedné dědině slavili posvícení. Hudba a zpěv zaléhaly z hostince až do polí, kde už skoro všechno obilí bylo požato.

Tou vesnicí procházel Pán Ježíš se svatým Petrem, který upozornil Pána na to všeobecné veselí: „Zde jistě je nějaká svatba nebo snad lidé slaví dožínky.“ „Nikoliv, Petře,“ dí Pán Ježíš, „to tak slaví zdejší vesničané posvícení, které, jak víš, připadá jenom jednou do roka.“

„Zda však byli také v kostele?“ uvažoval nahlas apoštol. „Jak je zdejší lid zbožný, hned uvidíš!“ sliboval Spasitel. Sotva přišli k první hospodě, pojednou utichla hudba, ale zato bylo slyšet křik, nadávky a rány, až Petra pojal strach, zvláště když někteří opilci se vyřítili ven a tam do sebe mlátili jako do žita.

Svatý apoštol se začal hněvat a v tom hněvu pravil Pánu Ježíši: „Pane, potrestej ty neznabohy, vždyť se rvou jako dravá zvířata!“

Pán Ježíš se zřejmě také rmoutil, ale přece řekl tichým hlasem: „Boží shovívavost je převeliká. Bůh netrestá hned, ale čeká, zdali se lidé polepší. Ostatně, dosti se ti nešťastníci sami trestají za svou zlobu a opilství. Ještě hůře se jim povede na posledním soudě.“

Že Petrovi se zdála být tato Mistrova řeč příliš mírnou, pravil ve svém hněvu: „Já být Bohem, nečekal bych ani chvíli, ale na místě bych je spořádal!“ „Petře, Bohem chtěl bys být?“ divil se Pán Ježíš, ač dobře znal svého apoštola. „Ano, Bohem chtěl bych být a třebaš jenom na půl dne!“ odpověděl odvážně svatý Petr, aniž věděl ve své přenáhlenosti, co mluví. „Splň se své přání! Od této chvíle měj tutéž moc jako Bůh,“ řekl Pán Ježíš.

Vyšli za ves, kde husopaska právě pásala husy na poli. Až z druhé hospody sem zaznívala hudba. Děvče odhodilo prut a pospíchalo v tu stranu, kde se zpívalo a křepčilo. „Kam jdeš?“ otázal se Pán Ježíš děvčete. „Tancovat! Vždyť je posvícení - posvícení zlatá neděle,“ smála se a popěvovala si husopaska. „A kdo bude hlídat tvé husy?“ řekl Mistr s úsměvem. „Kdo? Však se Pán Bůh o ně postará,“ odpovědělo děvče a už se rozběhlo k hospodě.

„Petře, slyšel jsi? Tys přece nyní Bohem — jdi a hlídej husy!“ pravil Pán Ježíš apoštolu. Ale ten neodpověděl, neboť cosi ho nutilo, aby vzal prut a posadil se na mez. Že byly husy nepokojné, měl dosti práce, aby je uhlídal, smutně se dívaje v tu stranu, kam Pán Ježíš odešel.

Slunce se chýlilo k západu, ale husopaska se nevracela a svatý Petr již hladověl. Pro husy si naštěstí přišel sám hospodář. Když místo děvčete viděl tam sedět svatého Petra s prutem v ruce, začal se zlobit: „Zpropadená čeládka! Že ta holka šla tancovat? A ty, starý, jsi v tom ještě podporuješ? Věru, kdybych neměl úctu k tvým šedinám, jinak bych si s tebou za to promluvil!“ Po těch slovech vzal prut z rukou apoštolových a hnal husy domů, ještě cestou hubuje.

„To jsem vzal pěknou odměnu!“ povzdychl si svatý Petr a spěchal v tu stranu, kam odešel Pán Ježíš. Ale sotva došel na silnici, která v tom místě stoupala do vrchu, spatřil tam u příkopu sedět starého mrzáka, u něhož na zemi ležely dvě berly. Ubožák, sotva se k němu svatý Petr přiblížil, dal se do hlasitého nářku.

„Proč pláčeš?“ otázal se ho pln soucitu svatý apoštol. „Proč pláčeš? Sám nad sebou nařikám, neboť jsem chromý na obě nohy a nyní ke všemu mě opustily síly, že nemohu dále. Jak se jen

dostanu domů? Vozka tudy žádný nejede, a zůstanu-li zde přes noc, nachladím se a zemřu. Pane Bože, pomoz, pomoz mi v mém soužení!“ bědoval ubožák. Jakmile svatý Petr uslyšel jeho slova, cosi ho nutilo, aby starého chudáka vzal na záda. Cesta se táhla do vrchu, a svatý Petr se hezky propotil, než mrzáka - dosti zavalitého - donesl do jeho domova, hodinu vzdáleného.

„Zaplať ti to Pán Bůh!“ děkoval starý ubožák, když byl ve své světnici. „Rádo se stalo,“ odpověděl svatý Petr a celý unavený vyšel ven, kde usedl na kraj silnice, stíraje si pot z rozpáleného čela. Ale vtom, jak se dívá, vidí k sobě přicházet Pána Ježíše.

„Pane, odkud jdeš?“ otázal se Petr. „Jdu ti naproti. Ve zdejší vesnici pozval nás jeden hospodář k večeři. Chce nás slušně pohostit. Pojď tedy, beztoho jsi asi velice hladový,“ děl mu Pán Ježíš. „Ach, mám hrozný hlad. Opravdu se těším na nějaké to lepší sousto, ač víš, Pane, že se spokojím vždy se vším a nejsem vybíravý v jídle,“ odpověděl apoštol a byl rád, že už to není daleko.

Ale sotva došli mezi první statky, uviděli hustý dým vznášet se k obloze a slyšeli zmatené výkřiky: „Hoří! Hoří! Kdo jsi dobrý, pomoz! Hoří!“ Ze statků a chalup vybíhaly ženy a začaly se kupit kolem hořící stodoly, volající s pláčem: „Je to neštěstí. Pane Bože, pomoz, sice vyhoří celá naše dědina.“

Jakmile zaslechl svatý Petr ta slova, opět cosi ho nutilo, aby se chopil konví a běžel pro vodu do blízkého rybníka a neustával tak činit, dokud oheň nebyl uhašen. Kdekdo se divil jeho rychlosti, takže po ohni ho dobří vesničané zasypali chválou a projevovali mu srdečné díky. Ale svatého apoštola to pranic netěšilo. Byl hladov, utmáčen a jeho šat byl všecek promočený, že začala jím třást zimnice. Proto byl velice potěšen, když viděl v zástupu Pána Ježíše, který k němu pravil: „Petře, pojď, hostitel už nás čeká pln netrpělivosti. Zapůjčí ti suchý šat. U něho si dobře odpočinem.“

Svatý Petr následoval mlčky Pána. Když přišli na náves pod košaté lípy, apoštol byl by rád poprosil Pána Ježíše, aby ho zase učinil jenom člověkem, ale nevěděl, jak do toho. Spasitel viděl do hloubi duše svého služebníka a ve své lásce mu pomohl z těch nesnází, neboť mu řekl: „Nu, Petře, jak se ti líbí být Bohem?“

„Pane, odpusť mi, že jsem vyslovil tak opovážlivé přání. Víím, že všechno můžeš učinit, cokoliv chceš, a proto učin mě opět tím, čím jsem byl - tvým sluhou, tvým průvodcem, tvým apoštolem. A pakli jsem pochybil, věř, že jsem tak neučinil ze zlého úmyslu,“ jal se prosit svatý Petr a se slzami v očích poklekl, aby zlíbal lem roucha svého Pána.

I děl mu Pán Ježíš láskyplně: „Budíž vyplněna tvoje prosba, neboť blahoslavení jsou ti, kteří jsou spokojeni s tím, čím je Bůh učinil. Ale pro podruhé si pamatuj tuto radu: Napřed myslí a potom mluv.“

Na zvoničce, která stála na návsi, zvonili opožděné klekání. Pán Ježíš poklekl a přerušil svou řeč modlitbou. Jeho zrak byl upjat k hvězdám, které se začaly mihotat na nebi. Svatý Petr naopak, u vědomí své želené viny, netroufal si svých očí pozvednout vzhůru. Jeho myšlenky spěly tam, odkud přišly do jeho duše útěcha, odpuštění a nové dovolení, že smí následovat svého Pána na všech jeho cestách.

Pokračování příště.

Podle knížky Julia Košnáře

Pán Ježíš v českých pohádkách - z roku 1945

Fata morgána neboli zrcadlení

Fata morgána, neboli zrcadlení, je optický jev v atmosféře. Je při něm možné vidět obraz vzdáleného objektu a také ho fotografovat. Objekt se může zrcadlit ve vzduchu atmosféry pokud dojde ke vzniku teplotní inverze. Při normálním rozložení atmosféry (přibližně až do výšky 11 km) její teplota s rostoucí výškou klesá s teplotním gradientem 1°C na každých 150 m výšky. Teplotní inverze je zvláštním případem extrémně stabilního zvrstvení atmosféry, kdy teplota v některé dolní vrstvě atmosféry s rostoucí nadmořskou výškou neklesá, ale naopak se zvyšuje.

Vznikne-li teplotní inverze, může **na rozhraní chladné a teplé masy vzduchu** docházet k optickému jevu zvanému zrcadlení nebo také „fata morgána“. Teplotní inverze potlačuje výstupné pohyby atmosférického vzduchu a proto po krátký čas její existence nedochází k promíchávání vzduchu v atmosféře. Po tu dobu teplotní inverze v atmosféře působí obdobně jako poklička na kuchyňském hrnci.

Teplotní inverzní vrstva vzniká v důsledku nerovnoměrného ohřevu vzduchu nad zemským povrchem, nad vodní hladinou nebo nad rovinatými pláněmi Arktidy a Antarktidy. V atmosféře se za těchto okolností vytvoří vrstvy vzduchu o různých teplotách, které mají rozdílné indexy lomu světla. Na rozhraní těchto atmosférických vrstev pak může docházet k totálnímu odrazu světla, při němž se takovéto rozhraní chová jako zrcadlo. Vzhledem k tomu, že se vrstvy vzduchu vytvářejí kolem povrchu kulaté planety Země, má rozhraní vlastnosti dutého zrcadla (viz obrázek níže). Z důvodu nerovnoměrnosti povrchu Země může docházet k deformaci vzniklého obrazu (zvětšení, zmenšení nebo také k obrácení obrazu).

Duté zrcadlo v atmosféře nad zemským povrchem

Často je fata morgána pozorována v místech, kde se vyskytuje rozsáhlá, rovná a málo členitá plocha krajiny. Nejčastěji na rovinatých pouštích nebo v polárních oblastech. V létě se zrcadlení objevuje nad sluncem rozpálenými asfaltovými silnicemi. Vidět je můžeme také nad vodními hladinami po chladném ránu nebo po rychlém ochlazení vzduchu navečer. Zrcadlené předměty se zdají být neskutečné, vznášejí se ve vzduchu, někdy vzhůru nohama. Zobrazené předměty mohou být po nějaký čas zaostřené, ale po krátké chvíli mohou svoji ostrost ztrácet. Jsou to jakési „vzdušné zámky“.

Název jevu fata morgána pochází přibližně z 11. století. Vznikl v oblasti Messinské úžiny, nazývané též Messinský průliv. Tento průliv se nachází mezi Apeninským poloostro-

Mytologická postava vily zvané Fata Morgana

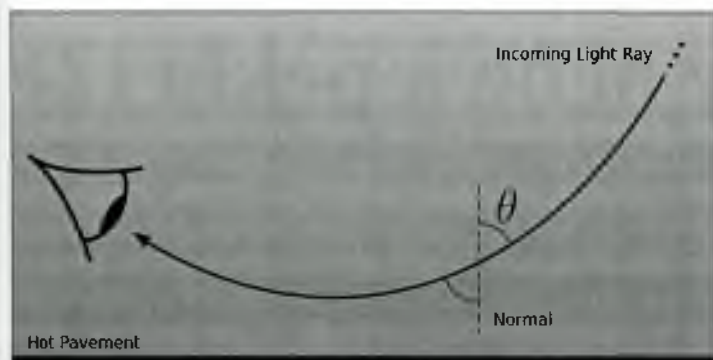
vem a Sicílii (italsky se průliv nazývá: Stretto di Messina). Tam se fata morgána často vyskytovala a dosud vyskytuje. Zrcadlení bylo tehdy připisováno zlé víle Morgane, čarodějnici z britských mýtů o králi Artušovi. Podle představ a špatných zkušeností ztroskotavších námořníků víla Morgana lákala posádky lodí do námořních katastrof. V českém překladu z latiny a z italštiny má fata morgána název: „Vila Morgana“. Podle názoru bretoňských námořníků

tento optický jev způsobuje jimi vybájená „Vila vod“.

Výše popsané podmínky v atmosféře vedou k vytvoření vzájemně stabilních vrstev vzduchu s rozdílnými teplotami a s rozdílnými indexy lomu světla. Na rozhraní studená/teplá vrstva vzduchu vzniká přírodní optická soustava, která mění směr světelných paprsků přicházejících k pozorovateli. Dojde-li k tomuto jevu **pod úrovní pozorovatele**, jedná se o tzv. **spodní odraz**. Studený vzduch je v tomto případě nahoře, teplý dole. Tehdy vzniká dojem vidění vodního povrchu – před sebou vidíme mokrou silnici, na poušti toužebně očekávanou vodní plochu. Ve skutečnosti vidíme obraz modré oblohy, která je nad a před námi.

Spodní odraz světelných paprsků nad sluncem rozpálenou asfaltovou silnicí

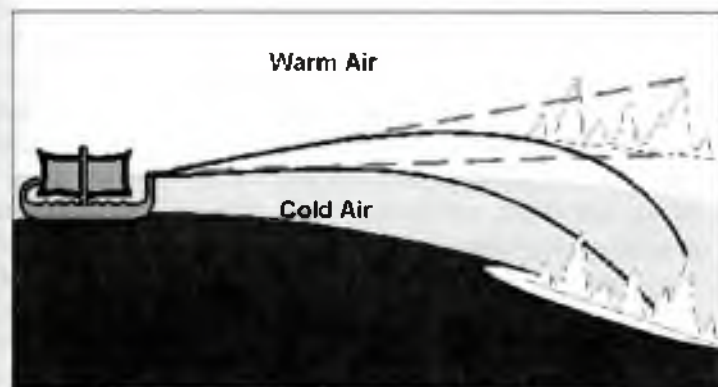

Vysvětlení tzv. spodního odrazu světelných paprsků (kupř. nad sluncem rozpálenou asfaltovou silnicí)

Dojde-li k témuž jevu **nad úrovní pozorovatele**, vzniká tzv. **svrchní odraz**. Tehdy vzniká tzv. **pravá fata morgána**. Ta náhodnému pozorovateli nabízí obraz skutečného předmětu, přičemž se obraz nachází vysoko nad obzorem daleko před pozorovatelem. V tomto případě je chladný vzduch dole, masa teplého vzduchu se nasunula nad něho kdesi nahoře. Zobrazený, opravdu existující předmět se při tomto jevu nachází ve velké vzdálenosti od pozorovatele. Za normálních okolností by ho pozorovatel neviděl – předmět je daleko od něho, kdesi za obzorem. Vzpomeňme na různé cestopisy nebo dobrodružnou literaturu, v níž jsou popisovány někdy až hrůzostrašné příběhy, v nichž se náhle nad pouští objeví zjevení. Ve skutečnosti jde o vznik optického jevu zvaného **pravá fata morgána**.

Vysvětlení svrchního odrazu světelných paprsků, kdy vzniká tzv. pravá fata morgána

Jiné vysvětlení svrchního odrazu světelných paprsků, kdy vzniká tzv. pravá fata morgána

Pohádkové město nad obzorem, pravá fata morgána

Zámek či hrad na kopci, pravá fata morgána

Pravá fata morgána v Arktidě

Pravá fata morgána v Mohavské poušti

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Stála jsem u brány nebe a pekla (2)

Osobní svědectví paní dr. Glorie Polo

Gloria Constanza Polo Ortiz
 * 30. listopadu 1958 v Kolumbii.
 V Bogotě 5. května 1995
 byla zasažena bleskem.
 Několik dní ležela
 v nemocnici v kómatu.
 Během této doby měla
 následující vnitřní zážitky.

(Pokračování z minulého čísla)

Euthanázie a pomoc při umírání

Znova jsem tedy začala vši silou křičet: „Vezměte mě odtud ven. To všechno musí být nějaký omyl. Kdo je zodpovědný za tento omyl! Vezměte mě přece ven!“ V tomto okamžiku, když jsem tak křičela, bylo moje *tělo na zemi v hlubokém kómatu*. Byla jsem napojena na mnoho přístrojů. Byla jsem v agónii. Umírala jsem. Žádný vzduch mi už nenaplňoval plíce, ledviny už nefungovaly, „žila“ jsem už jen proto, že jsem byla napojena na přístroje a protože *moje sestra, která je také lékařkou, trvala na tom, aby mě nechali napojenou*. Řekla ošetřujícím lékařům a zdravotním sestřím: „*Vy nejste Bůh!*“

Neboť lékaři se domnívali, že se už nevyplatí, aby pokračovali v mém intenzivním ošetřování. Mluvili už s mými rodinnými příslušníky a připravovali je na to, že asi zemřu a že by mě měli nechat v klidu zemřít, neboť jsem byla v opravdu hluboké agónii. Ale moje sestra nepovolila. Pozorujete ten protiklad? Já jsem ve svém životě euthanasii vždy obhajovala, takzvané právo „důstojně zemřít“.

Moje sestra mohla být u mne jen proto, že sama byla lékařkou. Po celou dobu zůstala na mé straně. A představte si. V okamžiku, když moje duše byla na druhém břehu a já jsem viděla své rodiče a ze všech sil jsem na ně volala, slyšela moje sestra na tomto světě, ve své skutečnosti tehdejšího okamžiku, zcela zřetelně, jak jsem na své – naše rodiče volala, plna radosti z toho, že mě přišli vyzvednout... Ale moje sestra nepochopila toto volání. Sama z toho skoro umřela hrůzou, když vnímala mé volání, které také opravdu skutečně u mého lůžka zřetelně slyšela. Neboť tento výkřik pro ni znamenal, že jsem šla a také chtěla odtud s konečnou platností. A tak ze své strany křičela: „Moje sestra teď zemřela! Ten zápas prohrála.“

Zkouška

A znovu jsem začala křičet: „Copak nerozumíte! Vezměte mě přece odtud pryč, neboť jsem katolička! To všechno musí být nějaké nedorozumění. omyl! Kdopak se tu zmýlil? Prosím, vezměte mě přece odtud ven!“ A když nanovo tak zoufalá křičím, najednou slyším nějaký hlas, je to tak sladký a milý hlas, je to *nebeský hlas*. A když ho slyším, celá má duše se otřese radostným vzrušením. Moje duše se plní hlubokým pokojem a nepředstavitelným pocitem lásky. A všechny tyto temné postavy a tato odporná havěť, která byla kolem mě, prchá spěšně a zděšeně zpět, protože nemohla odporovat této lásce. A také nemohou snést ten pokoj. Okolo mě se tedy rozhostí tento nepopsatelný pokoj a vnímám, jak mi tento půvabný hlas říká:

Viděla jsem svého otce a svou matku

Když leželo moje tělo na zemi v hlubokém kómatu, když jsem tak křičela, že jsem katolička, vidím malé světlo – a vězte, že pouhé malé světélko je v této neproniknutelné temnotě něčím převelikým. Jestliže jste zažili tuto absolutní, nepopsatelnou temnotu. To je to nejlepší, co se Vám v této situaci může stát, je to ten největší dar, o kterém člověk jenom sní a ve který se neodvažuje ani doufat, že ho také skutečně dostane. Vidím nad touto příšernou tmavou dírou několik stupňů a dívám se nahoru a pozoruji, jak *nad touto děsivou propastí stojí můj otec*. Tehdy zemřel před pěti lety. Stál téměř na okraji této díry. Měl o trošku více světla než já tady dole a *o čtyři stupně výše* jsem viděla svoji *matku s mnohem, mnohem větším světlem*. Byla jakoby pohroužena *do modlitby*, rovněž *v postoji klanění*. Když jsem je oba uviděla, naplnila mě tak velká radost, tak velká radost, že jsem celá bez sebe začala volat: „Tati! Mami! Jaká to velká radost, že Vás vidím. Prosím, vezměte mě odtud ven! Prosím Vás z celého srdce, vezměte mě odtud pryč! Vezměte mě odtud ven!“

A když pak zamířili svůj pohled na mě sem dolů a můj otec mě uviděl v tak žalostné situaci, měli byste vidět tu převelikou bolest, která se dala číst z jejich obličejů. A na druhé straně to vidí člověk opravdu automaticky, protože *tam člověk poznává každého až do nejvnitřnějšího nitra*. A tak jsem na ně pohlédla a okamžitě jsem pocítila ten nesmírný smutek a bolest, kterou moji rodiče trpěli, když mě tak viděli. Můj tatínek začal hořce plakat, držel si ruce před obličejem a nařikal s chvějícím se hlasem: „Ó, moje dcero! Ó, ty moje dceruško!“ A moje matka se modlila dále, a tak jsem usoudila, že mě moji rodiče odtud nemohli vzít. Bylo to přitom pro mě ještě další velké utrpení, že jsem svou situaci jen ještě přispěla k tomu, že také oni *tam, kde byli, museli navíc snášet ještě moji bolest* a mé utrpení.

„Nuže dobře, když jsi skutečně katolička, dovedeš mi jistě říci, jak zní Desatero Božích přikázání!“

Jaká to pro mě neblahá výzva. Teď jsem se měla ztrapnit. Sama jsem si vytvořila léčku svým výkřikem a vyznáním. Celý svět měl teď mít možnost slyšet věrolomnost mého slova, mé falešné vyznání. Strašná představa pro mě. Dokážete si to představit? Sotva jsem ještě věděla, že je deset přikázání. Ale to bylo už také všechno. Potom „tabula rasa“. U sta hromů, jak se z toho dostanu? Co jen mám dělat? Jen se nevzdávat, nějak to už pújde!

Budeš svého Boha milovat nade všechno...

Moje matka přece vždycky mluvila o prvním přikázání lásky. Konečně mají její výroky pro mě také praktickou cenu. Její trvalá nabádání a poučování přece nebyla nadarmo. Nyní přišla ta hodina, abych dokázala, že jsem hodná, poslušná dceruška. Moje maminka bude mít z toho radost. Podívejme se, jestli projdu s těmito minimálními znalostmi, aniž by se ukázala zbývající nevědomost. Myslela jsem, že to už nějak dám dohromady, jak jsem na to už byla vždycky zvyklá ze svého dosavadního života. Vždycky jsem měla ty nejlepší výmluvy a dovedla jsem ze všeho vykličkovat. Vždycky jsem se tímto způsobem tak ospravedlnila a obhájila, že si prostě nikdo nevšiml, co všechno nevím a neumím. A tak si to představuji i teď a prostě začínám říkat: „První přikázání zní: „Budeš svého Boha milovat nade všechno a svého bližního jako sám sebe...!“ A už slyším odpověď: „Velmi dobře!“ Ale hned nato ten milý hlas říká: „A ty? Milovala jsi své bližní?“ Hned nato odpovídám: „Ano, ano, milovala jsem je; ano skutečně jsem je milovala, ano, ano, milovala jsem je!“ A z druhé strany vnímám: „Ne!“ Krátké, průzračně jasné ne! A nyní mě prosím dobře poslouchajte! Když jsem uslyšela toto ne, tu mě to zasáhlo jako blesk. Teprve teď jsem opravdu správně vnímala zásah blesku. Bylo to jako šok, byla jsem jako ochromená. Do háje.

A tento hlas pokračoval dále: „Ne, nemilovala jsi svého Pána Boha nade všechno! A ještě mnohem méně jsi milovala svého bližního jako sebe samu! Sama sis utvořila svého Pána Boha, upravila sis svého Boha, jak se Ti právě hodilo. Popřála jsi Pánu Bohu místo jen v okamžicích svého života, když jsi byla v největší nouzi.“

Byl takřikající Tvou nouzovkou! Vrhala ses před ním na zem, když jsi byla ještě chudá, když Tvoje rodina žila v úplně prostých poměrech a Ty jsi chtěla mít bezpodmínečně dobré odborné vzdělání a postavení ve společnosti. Ano, tehdy ses modlila každý den a trávila jsi tím mnoho času. Mnoho hodin ses úpěnlivě obracela k Pánu, prosilas Ho a plazila se před Ním na kolenu. *Nepřetržitě ses za to modlila a vysílala prosby vzhůru, aby tě ráčil vysvobodit z Tvé bídy, aby Ti umožnil účtyhodné odborné vzdělání* a dal ti stát se jednou z uznávaných osobností ve společnosti. Když jsi byla v nouzi, chtěla jsi prostě jen peníze. „Teď hned jeden růženec, Pane, ale prosím pak mi nezapomeň také hned nechat poslat peníze!“ Takových a takových podobných přece bylo mnoho tvých modliteb! A to

byl celý tvůj vztah k Bohu! Tak jsi se stýkala se svým Pánem Bohem a podle svých představ jsi Jemu přidělovala libovolné místo ve svém životě!“

A bylo tomu skutečně tak, jednala jsem tak s Pánem Bohem ve svém životě. Je to smutná pravda, kterou nemohu ani přikrášlit ani popřít. Mohu k tomu jen říci, že Bůh byl pro mě „druhem bankomatu“. Vhodila jsem „jeden růženec“ a pak se musel snést resp. vypadnout peněžní obnos, bankovky. To byl můj vztah k Pánu Bohu.

A bylo mi to ukázáno a bylo to i mně samotné zcela jasné. Jakmile Pán dovolil, že jsem ukončila své *dobré odborné vzdělání*, jakmile On připustil, že jsem měla „ve společnosti jméno“, že jsem byla „někým“; jakmile on dovolil, abych se dostala k penězům a mohla si mnoho dovolit, byl pro mě Pán Bůh *najednou nedůležitý* – On se stal vedlejší věcí v mém životě.

Začala jsem si sama o sobě hodně domýšlet – *domýšlivost* je velmi nebezpečným úsekem na cestě životem! *Mé ego* rostlo do gigantických rozměrů! Ani jsem nebyla schopna nejmenšího gesta lásky, a už vůbec ne vděčnosti vůči *Pánu!* Být vděčný! Nikdy a jaktěživa ne! Pročpak také! Vždyť jsem všechno dokázala sama! Učinila jsem se „někým“. Já sama jsem dosáhla všeho, o čem jsem snila. Byla jsem totálně slepá, už jsem si nedokázala vzpomenout na své úpění! Nebylo pro mě možné říci: „Pane, děkuji za tento další den, který mi dáváš! Děkuji Ti za své zdraví! Děkuji Ti za život a zdraví mých dětí; děkuji Ti, že máme střechu nad hlavou; pomoz přece i chudákům, kteří jsou bez přístřeší a nevědí, čím se dnes budou živit! Dej jim přece alespoň něco k jídlu; nenechávej je samotné; stůj při nich!“ Nic z toho všeho jsem nedokázala říci. Nebyla jsem toho schopná. Ani jsem na to nepomyslela. Byla jsem zcela ponořena do svého já. *A já mně samotné stačilo.* A tak jsem byla tím nejnevěděčnejším stvořením, jaké si lze představit. A ještě k tomu, že jsem nebyla schopná žádné vděčnosti, dokonce jsem Pánem *Bohem pohrdala* a vydávala jsem Ho napospas *zesměšňování*.

Esoterika – reinkarnace

Mnohem více než v Něho jsem věřila v Merkura, Venuši a souhvězdí. *Talismany* byly pro mě důležitější než Pán. Byla jsem oslněna *astrologií* a hvězdopravectvím a všude kolem jsem vyprávěla, jak hvězdy můj život ovlivňují a pozitivně utvářejí. Astrologie je jednou z těchto malých trhlin v našem životě duše, kterým nepřikládáme žádným význam. A když pak zpozorujeme, jak jsme zapleteni do těchto triků, které také *mají démonický původ*, potom už bývá většinou příliš pozdě, abychom se z toho ještě vyprostili.

Začala jsem pak běhat za každým módním proudem ducha doby. Všechny nauky – i když pramenily z jakkoli chorých mozků – byly pro mě zajímavější než radostná zvěst Pána. Všechno bylo „in“ více než Písmo svaté a staletí stará nauka katolické Církve. Začala jsem proto také věřit na to, že člověk prostě umře a potom zase nanovo začne mít další život. Znovuzrození, *reinkarnace*, byla pro mě vítanou naukou, abych vyplnila svůj nevěrecký a bezduchý život.

Vděčnost vůči mému Stvořiteli mi byla cizí. Prostě jsem na to vůbec nikdy nemyslela. *Milost* byla něčím, co jsem ze svého slovníku *vyškrtla* – stala se pro mě cizím slovem, jehož význam jsem úplně zapomněla a pro svůj životní postoj už ani nepotřebovala. Už jsem si vůbec nebyla vědoma toho, že PÁN zaplatil i za mne vysokou cenu, že jsem i já byla Jím vykoupěna za cenu Jeho Nejdražší Krve.

Toto všechno mi přicházelo na mysl při této zkoušce z Desatera *prostřednictvím slov a otázek toho nebeského hlasu. Nyní jsem to všechno viděla úplně průzračně.* Slepota jakoby byla smazána. Zkoušejí mě a chtějí vědět, co vím o Desateru přikázání. A vytýkají mi, že jsem předstírala, že jsem si namýšlela, že Boha uctívám; že Pána miluji. *Tloukli mě mými vlastními slovy.* A co to mělo nyní znamenat... měla jsem být prostě odkomandována k ďáblu, do pekla?

Když ke mně do ordinace jednou přišla jedna milá paní, aby mé místnosti vykoupila svou směsí bylin a vykropila esencemi štěstí a aby uspořádala ceremonii vyhánění neštěstí, řekla jsem jí: „Já na takový humbuk nevěřím, ale jen to udělejte, člověk nikdy neví. Když to neuškodí, může to být ještě k něčemu dobré!“

A tak ty místnosti zamlžila svými zaklínadly a pokropila svými vodičkami, aby do mých místností pomohla proniknout štěstí a pohodě. Tak jsem připustila, aby samotné toto *primitivní kouzelnictví* a tato *pověra* odporující mé vědeckosti měla v mém životě už *větší význam a vliv než Pán* a Jeho radostná zvěst.

Měla jsem v ordináčnických místnostech schovaný v jednom koutě, kde to nikdo nemohl vidět a kde si toho nemohli všimnout ani pacienti – masitý list rostliny „Aloe vera“ (španělsky: „Penca de sáliba“), o které mi vyprávěli, že jí jsou vyháněny špatné energie z místnosti.

Posuďte nyní sami, na jakých scestích a bludných cestách jsem se nacházela! Dozvídáte se všechno, jaká *prázdnota* naplňovala můj život *nústo prvé nauky*. Je mi to hanba a dnes se za to stydím. Ale to bohužel byl skutečně můj tehdejší život!

A tak pokračovali, aby analyzovali můj život na základě deseti Božích přikázání. Přitom také zcela přesně poukazovali na to, jak jsem se chovala vůči svému bližnímu. Jak často jsem přece volala k Pánu, že Ho miluji a mám ráda, než jsem se od Něho, svého Pána Boha, odvrátila. Než jsem začala bloudit po mylných cestách ateismu a následovat falešné nauky, často jsem Pánu říkala: „Můj Pane a můj Bože, miluji Tě!“

Já a můj bližní

Ale tímž jazykem, kterým jsem Pána tak chválila a velebila, tímto stejným jazykem a týmiž ústy jsem celému lidstvu házela klacky pod nohy a nazývala ho zpropadeným. *Všechno a každého* jsem jenom *kritizovala*. Nic mi nebylo vhod. *Na celý svět jsem ukazovala prstem* a přikládala mu vinu, *pouze na sebe jsem neukazovala*, já jsem byla ze svých obviňování vyňata! Vždyť *já jsem byla ta „svatá Gloria“*, ta „dobrá“, ta „milá“ a ta „krásná“.

A jak jsem se přitom ještě vychloubala, když jsem říkala, že miluji Boha; a přitom jsem byla *závistivá, nesnesitelná* a nikterak vděčná!

V žádném okamžiku jsem *neprojevovala uznání a vděčnost svým rodičům a své rodině* za všechnu námahu, oběti a lásku, kterou všichni vynaložili proto, aby mi umožnili dobré odborné vzdělání, aby mě viděli společensky postupovat, aby mě podporovali.

Ale k tomu připadá ještě to, že jakmile jsem dokončila své vzdělání, jakmile jsem se vyšplhala na svůj žebříček kariéry, tu už *moji rodiče a má rodina nebyli pro mě důležití*. Dokonce se ti, kteří mě všemi možnými prostředky podporovali, stali vedlejší věcí, která nestojí za zmínku. Ano, došlo to dokonce tak daleko, že *jsem se styděla za svou matku*. Styděla jsem se za ni, protože byla z tak prostých poměrů a živořila za tak žalostných okolností.

Já a moje rodina

A po tomto shmutí mého egoistického životního stylu mi při této zkoušce z Desatera Božích přikázání ještě ukázali, jak jsem *selhala i jako manželka* a jak jsem se chovala naprosto mimo. Daleko vzdálená od očekávání, které svěřil Bůh křesťanskému partneru v manželství.

Co jsem byla za *manželku*? Jaká jsem byla? Celý den jsem reptala už od okamžiku, kdy jsem vstala z postele. Můj milý muž mě přátelsky pozdravil slovy: „Dobré ráno!“ A co jsem na to řekla já: „Jak to má být dobré ráno? Podívej se přece z okna! Vždyť už zase prší!“ Uměla jsem prostě vždycky něco vytknout a kritizovat, měla jsem *špatnou náladu*. Nikdo mi nemohl nic udělat po chuti. Na všem jsem něco nacházela a hned jsem se nad tím začala *rozčilovat*. Nejen vůči svému muži, ale i *vůči dětem* jsem se chovala tímž nesnesitelným a také *nespravedlivým způsobem*.

V této zkoušce na druhém břehu mi také ukázali, že jsem nikdy, ani jednou neměla upřímný cit lásky nebo pravého soucitu vůči lidem kolem, vůči svým bratrům a sestrám vně rodiny. A Pán mi řekl: „Ty jsi na ně prostě nikdy nemyslela!“ A uviděla jsem nescetné nemocné a osamělé a začala jsem naříkat:

„Ó, Pane, jak jsou přece ubozí, jak opuštění, tito nemocní lidé. Nikdo se o ně nestará! Dopřej mi přece tu milost, abych k nim šla a navštívila je, abych je potěšila a zahнала jejich samotu, tím že bych u nich zůstala. Také mnoho těchto dětí, které už nemají matku, ti často tak mali sirotci, ó, Pane, jaké utrpení musejí snášet už v docela mladém věku.“

A čím více jsem se dívala a čím dále postupovala tato zkouška, tím zřetelněji jsem před sebou viděla své *„zkamenělé srdce“*. Bylo pro mě jako obluda, kterou jsem teď najednou musela zjistit ve svém dřívějším způsobu bytí. A všechno bylo tak jasné a tak jednoznačné, že *jsem se žádným způsobem* – jak jsem jinak byla vždycky zvyklá – z té aféry *nemohla vyvléci*. Jedním slovem stručně a jasně řečeno, shrnuto: V této zkoušce na základě Desatera Bpžích přikázání jsem totálně propadla. Na základě svého uplynulého života jsem neměla šanci obstát.

Bylo to prostě nepochopitelně strašné! Ve svém uplynulém životě jsem žila v obrovském chaosu. Neexistoval už žádný řád, jak byl dán ve stvoření. Co mi prospělo, že jsem nikoho nezavraždila a žádného člověka nezabila? Budu Vám vyprávět ještě jeden příklad:

Velmi často jsem mnoha potřebným lidem darovala zboží, potraviny, oblečení a mnoho dalšího. Ale nikdy jsem jim to *nedávala z nezištné lásky, ale většinou abych nabyla na významu*, abych ukázala, jak jsem dobrá, abych na ně zapůsobila vylhaným dojmem a abych v naší pokrytecky uhlazené společnosti vybudovala o sobě hezký obrázek. Protože jsem totiž byla velmi bohatá, chtěla jsem pak lidem ukázat, jak jsem dobrotivá a velkodušná. Měli na mou velkorysost zírat s otevřenou hubou a také mi proto závidět a obdivovat mě. A rovněž protože jsem byla tak bohatá, *chtěla jsem svými dary a velkorysostí manipulovat bídou a chudobou lidí* a také se ještě učinit potřebnou. A tak jsem například říkala: „Podívej, tuhle Ti dávám to a ono (podle toho, co mi právě přišlo pod ruce nebo co mi prostě zbylo), ale prosím Tě, buď tak laskav a jdi místo mně na rodičovskou schůzku do školy mých dětí a zastup mě tam, neboť bohužel nemám čas, abych chodila na tato školní shromáždění, kde se vždycky kontroluje osobní účast.“ A tímto způsobem jsem sice v celém okolí rozdala bezpočet věcí, ale *každý dar byl z mé strany spojen s nějakými podmínkami nebo požadavky*. A tak jsem lidí měla na svém vodítku. Manipulovala jsem jimi a oni na mně byli závislí. A kromě toho se mi mimořádně líbilo, když jsem pozorovala, že za mnou běhá houf lidí a za mými zády dále *vypráví, jak jsem prý rovněž velkodušná, dobrotivá a svatá*. Budovala jsem si tak ve společnosti o sobě působivý obraz. *Nikdo nevěděl, že to je klumný obraz*, který neodpovídá skutečnosti. A nyní to bylo zjevné.

Při této mé zkoušce vyšlo všechno najevo. Řekli mi: „*Jediným Bohem, kterého jsi uctívala, byly peníze. Tímto božstvem peněz ses sama ztratila!*“ Kvůli tomuto svému Bohu peněz a zlata ses řítila do propasti. A tak jsi se sama stále více vzdalovala od Pána Boha“.

To souhlasilo, po nějakou dobu jsme měli velmi mnoho peněz, ale potom jsme zbankrotovali. Dluhy nám přerůstaly přes hlavu, měli jsme neskutečně mnoho dluhů. A peníze nám úplně došly, už jsme nic neměli...

A když mi právě toto všechno s penězi vytýkali, prostě jsem křičela: „Ale o jakých penězích Vy tu mluvíte; zanechala jsem přece tam na zemi celou spoustu problémů a dluhů...“ a více už jsem říci nemohla...

Nevezmeš jméno Boží nadarmo!

Když mi pak činili výčitky v druhém prikázání, jasně jsem viděla, jak jsem se ještě jako dítě politováníhodným způsobem učila, že *lži* jsou výborným prostředkem, abych unikla trestům své matky, které někdy mohly vypadat i velmi přísné a tvrdé. A tak jsem začala jít svou cestu *ve společnosti otce všech lží, satana*. Stal se tak mým společníkem na cestě. Stála jsem se velkou lhářkou. A v tomto „umění lži“ jsem se zdokonaľovala. Stávala jsem se stále více perfektní. A v té míře, *jak se mé hříchy stávaly stále většími* a nechutnějšími, *stupňovaly se i mé lži* a stávaly se stále většími a nestydatějšími.

Chtěla jsem patrně dokázat sama sobě, k jakému mistrovství to v této disciplíně lži mohu dotáhnout. Lži se stávaly stále mocnějšími a přerostly mi přes hlavu – stejným způsobem jako dluhy.

Vrcholu hříchu lži jsem dosáhla, když šlo i o to svaté, o to Nejsvětější a o samotného Pána. Pozorovala jsem, že moje maminka měla velkou bázeň před Pánem Bohem. A pro ni bylo jméno Pána něčím úctyhodným a velmi svatým. Nechala jsem si to procházet hlavou a pomyslela jsem si, že to je pro mě opravdu ta nejlepší zbraň. Tak ji mám (svoji matku) zcela v hrsti. A začala jsem při každé maličkosti a abych podpořila každou z mých lží, přísahat při Bohu.

Brala jsem si Jméno Boží prostě lehkomyšlně a bezdůvodně do úst. Své matce jsem například říkala: „*Mami, při našem milém Kristu ti přísahám...*“ nebo „*Mami, při Jménu Boha Otce ti přísahám, ujist'uji tě* atd. atd...“, a tak jsem přitom věrohodně vymyšlenými lžemi unikala asi zaslouženým trestům své matky.

Dokážete si představit, že pro svá lhaní, pro své prasečárny, pro tuto hromadu výkalů, ve které jsem se často cítila svinácky dobře, jsem *zneužívala Nejsvětější Jméno Boží* a tím jsem Ho zatahovala i do výkalů, protože jsem sama rovněž až po krk vězela v tomto močálu hříchů a v tomto lidském hnoji.

A teď se podívejte, moje milé sestry a bratři, díky svému osudu a této zkušenosti smrti, o které zde právě podávám zprávu, jsem se také naučila a na vlastní kůži zakusila, *že slova a věty*, které opouštějí naše ústa a které z nás vycházejí často tak lehkomyšlně a neuváženě, nejsou prostě odváty větrem a takřikajíc *se nerozplynou*. Ne, zůstávají často skutečností, která nás mnohem později dostihne a najednou se nám zase *vrátí jako „bumerang“*, snad dokonce ještě lépe vyjádřeno, *dopadne zpět na nás*. Možná Vám teď přeběhne mráz po zádech, až Vám povím následující. Ne jednou, ale velmi často, když byla moje matka opravdu tvrdohlavá a prostě mi nechtěla věřit, zkrátka jsem jí řekla:

„*Mami, ať do mě uhodí blesk, jestli lžu. Říkám ti jen čistou pravdu!*“

A tyto mé časté výroky upadly v zapomnění a nikdo už na ně nemyslel. Ale teď se podívejte, stojím před Vámi pouze z čistého Milosrdenství Božího, *neboť mě skutečně zasáhl blesk*, prakticky mnou projel, prakticky mě rozpůlil na dvě části a úplně spálil.

Tak mi tedy na onom světě ukázali, jak já, která jsem se velkolepě vydávala za katoličku, nikdy jsem nedržela slovo, vždycky jsem byla jen věrolomná a vždycky jsem Nejsvětější Jméno Našeho Pána a Boha jen zneužívala a stavěla před své nečestnosti.

Zapůsobilo na mě, jak Pán snášel všechny tyto ohavné a odporné případy a *jak všichni tvorové současně před Ním na znamení dojemného klanění a úcty padají na tvář*. Viděla jsem nejblahošlavenější *Pannu Marii*, Matku Boží, u nohou Pána ve velké úctě a adoraci. Modlila se za mě a *úpěnlivě Ho prosila*. A já, velká a hanebná hříšnice, jsem si z mého bahna s Pánem tykala. Já, která jsem byla přece údajně tak dobrá a měla jsem tak dobrou pověst, kterou jsem si ovšem koupila svými manipulacemi. A tak jsem se viděla, jak často jsem se *bouřila proti Pánu*, jak jsem byla na Něho našťvaná, jak jsem na Něho nadávala a i *Ho proklínala*. Bylo pro mě nejen *zahanbující*, nýbrž *nesnesitelné a bolestné*, když jsem si byla vědoma této minulosti a měla na ni jasný pohled.

Pomni, abys den sváteční světil!

Když při mé zkoušce podle Desatera dojde na prikázání svěcení dne Páně a svátečních dnů, byl to hrozný okamžik. Přepadla mě sotva snesitelná bolest. Ten hlas mi řekl zcela jasně a suše, že jsem byla *denně čtyři i pět hodin zaměstnaná svým tělem*, svým zevnějškem, svou domnělou krásou, přitom jsem denně nevěnovala ani 10 minut tomu, abych Pánu dosvědčila svoji hlubokou náklonnost a vděčnost nebo abych k Němu hovořila v modlitbě. Ano, často tomu bylo dokonce tak, že když jsem MU slíbila růženec, oddrmolila jsem ho většinou ve spěchu a stresu. Přitom se také stalo, že jsem řekla: „Vždyť to zase dopadne dobře. Mohu se jistě dobře *odmodlit růženec v reklamních pauzách svých oblíbených televizních seriálů*.“

A tak mi na onom světě ukázali, jak jsem byla vůči svému Pánu Bohu stále nevďečná, nikdy mi nepřišlo na mysl, abych Jemu, svému Stvořiteli a Vykupiteli, poděkovala. A také mi jasně postavili před oči, co všechno jsem zplodila za výmluvy, když šlo o to, že jsem nechtěla jít na mši svatou z pouhé lenosti.

„Ale mamí, jestli je Bůh všude a všudypřítomný, proč bych pak měla bezpodmínečně chodit a vyhledávat Ho v kostele.“

Jasně, pro mě bylo velmi jednoduché a pohodlné pronášet takové výroky a tak mluvit. A ten hlas znovu opakoval výtku, že jsem Pána *Boha nechala na sebe čekat každý den 24 hodin* a celý čas jsem si na Něho nevzpomněla. Nemodlila jsem se k Němu a ani v neděli jsem k Němu nešla, abych Mu děkovala, abych Mu projevila svou vděčnost a ukázala Mu svou lásku alespoň v den Páně. To na mě bylo prostě příliš. Byla jsem příliš *pyšná* a navíc nafoukaná.

Ale nejhorší na tomto mém případě bylo, že tato návštěva kostela byla pro mou duši jako restaurace. Bez chazení do kostela moje *duše* zakrňovala, lépe řečeno *hladověla*, protože rovněž nedostávala žádnou potravu. Ale věnovala jsem se jen svému tělu, abych pečovala o toto pomíjivé tělo a hýčkala ho, na to jsem měla všechnen čas na světě. Stala jsem se *otrokyní svého těla*. A přitom jsem zcela přehlížela jeden malý, ale podstatný detail. Měla jsem také duši, o kterou jsem se prostě vůbec nestarala. Byla „úplným sirotkem“. Nikdy jsem ji neživila Sslovem Božím. Neboť i na to jsem měla ve svém repertoáru lákavější průpovědku, když jsem vytrubovala, že ten, kdo pravidelně čte bibli, se dříve nebo později zblázní.

A svátosti jsem vůbec neměla v lásce. Jak bych jen mohla vyznávat své hříchy jednomu z těch „starých, zkosnatělých ubožáků“, kteří sami byli horší a hříšnější než já sama. Neboť pro mě a mé prasečárny bylo *velmi vítané, abych ke zpovědi nechodila*. Ten velký lhář a rozvraceč (vždyť to je doslovný význam slova „diabolos“), totiž satan, mě držel daleko od zpovědi a svátostí. A tak to satan dovedl i do stavu, aby zabránil uzdravení a očištění mé duše. Je tomu totiž tak, že démon pokaždé, když jsem se dopustila hříchu, otiskl na bílý šat mé duše své razítko, černé znamení své říše temnoty.

Moje hříchy tedy nebyly bez následků. Nebyly bezplatné a zadarmo. Nýbrž měly těžké důsledky pro zdraví mé duše. Nikdy – kromě Prvního svatého přijímání – jsem nevykonala dobrou svatou zpověď. A od té doby jsem už nikdy ke zpovědi nešla. A nezdá se, že jsem se setkala s *knězem přizpůsobeným době*, který mi dokonce dával zapravdu v mém postoji k individuální zpovědi – a tuto svátost označoval, jako že už neodpovídá naší moderní době a už není pro moderního člověka žádoucí. A tak docházelo k tomu, že pokaždé, když jsem *šla ke svatému přijímání*, přijímala jsem Pána Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti *nehodně*.

A mé rouhání šlo tak daleko, že jsem pyšně a vševědoucne všude hlásala: „Co to má být ta Nejsvětější? Vždyť jak to má jít, aby sám Všemohoucí Živý Bůh byl přítomen v kousičku chleba, v hostii? Tito kněží by přece měli raději k hostii přidat trochu karamelové polevy, aby alespoň chutnala dobře a ne tak mdle.“

Tak dalece se můj život nyní vymkl kontrole a natolik jsem opustila řád stvoření, že jsem byla schopná vytrubovat taková *rouhání*. A tak jsem dosáhla nejhlubšího bodu, *odbourání a ničení svého vztahu k Bohu, k svému Stvořiteli*.

Nikdy jsem nedopřála své duši něco opravdu hodnotného, nějakou stravu. A abych tomu všemu ještě nasadila korunu, nečinila jsem nic jiného, než že jsem *kritizovala a očerňovala kněze*. Měli byste zažít, jak mi právě tento bod těžce dopadl na hlavu při mé zkoušce na onom světě. Tento hřích mi Pán velmi těžce přičítal. V mé rodině bylo vždy zvykem otírat si hubu o kněze.

Pokud si vzpomínám, tedy od té doby, když jsem byla ještě velmi malá, se u nás doma *o kněžích mluvílo špatně*. Počínaje mým tatínkem všichni prostě říkali, že oni byli typy záletníků, otočili se za každou sukni a že všichni dohromady byli více pozehnání penězi a bohatstvím než my prostí lidé. A všechny tyto pomluvy jsme my děti opakovaly odmalička. A k tomu mi nyní řekl Pán smutným, ale přísným hlasem: „Copak sis myslela, že jsi, abys tak jednala, jako bys byla Pánem Bohem, a posuzovala mé pomazané a přitom je ještě pomlouvala a urážela?“ A pokračoval: „Oni jsou lidmi z masa a krve. A co se týče *svatosti nějakého kněze*, tak ta je *živena především také skrze společenství věřících, skrze lidi ve farnosti*. Společenství nese Bohu zasvěceného svými modlitbami, uznáním a úctou, kterou mu prokazují, podporou, kterou mu lidé dávají. *A jestliže nějaký kněz propadne hříchu, pak byste se ho neměli tak moc vyptávat na důvody a obviňovat ho, ale spíše hledat vinu u společenství, které mu odpíralo úctu, uznání, podporu a modlitbu nebo je neposkytovalo v dostatečné míře.*“

A Pán mi potom ukázal, jak se pokaždé, když jsem kritizovala a špinila kněze, na mě vrhli démoni a jak se ke mně přitiskli d'ablové. A nad to jsem viděla, jak velké zlo jsem způsobila, když jsem prohlásila a označila jednoho Bohu zasvěceného za homosexuála a tato novina proletěla jako blesk celým společenstvím věřících. Nedokážete si vůbec představit, jak velkou, nesmírnou škodu jsem tím způsobila. - *Pokračování*

Příloha týdeníku Světlo, Olomouc 2008

Liščí mlýn a zájezdní hospoda u Dačic

Dačice jsou dnes město v okrese Jindřichův Hradec v Jihočeském kraji. Nachází se asi 12 km jižně od města Telče na řece Moravská Dyje v nejjižnějším cípu Českomoravské vrchoviny. Ve městě Dačice dnes žije cca 7 200 obyvatel. Do Jihočeského kraje byly Dačice i se svým okolím začleněny v roce 1960. K tomuto připojení do Čech došlo i přesto, že město se svým okolím leží na území historické země Moravy. Totalitní režim nikdy nerespektoval, nerespektuje ani respektovat nebude žádné hranice.

Trhová ves Dačice, ležící u důležitého brodu přes přítok řeky Dyje zvaný Moravská Dyje, byla původně zeměpanským majetkem. Patřila moravskému markraběti. Na objednávku znojemského knížete a současně moravského markraběte Konráda Oty byl v Dačicích postaven a roku 1183 vysvěcen farní kostel. Rok 1183 je první písemnou zmínkou o Dačicích. Vysvěcení farního kostela v Dačicích, zasvěceného sv. Vavřinci, je zapsáno v kronice Jarlocha, opata kláštera v Milevsku.

Dačice s okolními lesy a pozemky později získal jako zeměpanské léno „Rytířský řád křížovníků s červenou hvězdou“. Někdy mezi roky 1334 a 1359 je získali páni z Hradce. Za jejich vlády, jak můžeme soudit z městského znaku se zlatou pětistlou růží, se tržní osada Dačice stala městečkem. Dačicím bylo tehdy uděleno právo pořádat výroční trh. Staly se také střediskem bílkovského panství. Jeho správním centrem pak byly po celé další století.

V roce 1459 zakoupil bílkovské panství i s městečkem Dačice pan Wolf Krajíř z Krajku. Za jeho panování udělil český král Jiří z Poděbrad Dačicím v roce 1464 právo druhého výročního trhu. Za života pana Oldřicha Krajíře z Krajku obdržely Dačice v roce 1582 od císaře Rudolfa II. statut města. V 16. století přišli do města italští umělci, zvláště stavitelé. Z původně trhové vsi, soustředěné okolo farního kostela, vzniklo pěkné renesanční město. Jeho těžištěm se stalo velké trojúhelníkové náměstí. To se později stalo centrem města s radnicí a ostatními správními a obchodními budovami.

V Dačicích stojí 2 panské zámky. „Starý zámek“ byl postaven panem Albrechtem Krajířem z Krajku před rokem 1579. Zbu-

Liščí mlýn a zájezdní hospoda u Dačic
(perokresba, J. Kočí, 1936)

dován byl v renesančním slohu. „Nový zámek“ nechala postavit paní Kateřina Krajčířka z Krajku někdy v letech 1600–1610. Jeho nynější podoba je z roku 1816. O modernizaci a zkrášlení „Nového zámku“ se významně přičinili svobodní páni z Dalberga. Především pan Karl Anton Dalberg (1792–1859), který se mj. podílel na založení zdejšího cukrovaru.

Počátkem 19. století se někteří obyvatelé města Dačice stali průkopníky odborného školství a průmyslu. Tak kupř. roku 1820 byla v Dačicích péčí lesmistra Vincence Hlavy zřízena jedna z prvních lesnických škol. V roce 1829 založili bratři Grenberové v nedalekém Kostelním Vydří v našich zemích první řepný cukrovar moderního typu. V Dačické rafinerii byl v roce 1841 pod vedením J. K. Radeho vyroben první kostkový cukr na světě (patentován byl roku 1843).

Dokud nejezdily vlaky a automobily a dokud nelétala letadla, byla provozována živnost formanství. Po silnicích rachotily plně naložené vozy tažené koňmi. Čerstvě nadojené mléko v kovových konvích na malých čtyřkolových vozíčkách převážela do trhu ve městě pod dozorem svých pánů psi spřežení. Od tmy do tmy putovaly po tehdy ještě neudržovaných cestách vozy, naložené všemožným zbožím. Po celý týden, kromě neděle, se ve všech ročních obdobích ozývalo veselé praskání bičů, křik vozků, ržání koní a štekot psů.

Tehdy byl zlatý věk zájezdních hospod. Bylo jich při silnicích hodně. To aby se v nich mohli vozkové najíst a napít a aby měli kde přenocovat. Nakrmit se, napít se a odpočinout si potřebovala také jejich tažná zvířata. Mnohé z hospod se staly

brlohem podezřelých lidí, lupičskými pastmi. Mizeli v nich beze stopy mnozí formani i pěšky putující lidé. Takovou hospodou byl i Liščí mlýn a hospoda u Dačic. Byl to mlýn a zájezdní hospoda v jednom zděném stavení, které stálo nedaleko silnice u náhonu vody z nedalekého potoka. Mlynář a hostinský v jedné osobě byl vůdcem lupičské bandy.

Svého času jel tudy jistý kupec z Jindřichova Hradce do Vídně. Měl u sebe velký váček peněz na nákup zboží. Když ho chtěl před Dačicemi zastavit pocestný žádající o svezení, práskl do koní. Už se stmívalo a on slyšel o špatné pověsti nedalekého mlýna a zájezdní hospody. Pocestný kupcův povoz po chvíli dohonil a bez dovolení se posadil do zadní části vozu. Když mijeli Liščí mlýn a zájezdní hospodu, vyřítlo se z příkopu několik maskovaných chlapů. Kupce i jeho pacholka strhli dolů, zabili je a o všechno je okradli. Ustrašeného pocestného, sedícího v zadní části vozu, si naštěstí nevšimli. V nastalé tmě jim zmizel.

Pocestný běžel do Dačic, kde hrozou událost vyličit panu primátorovi. Ten nemeškal, svolal ozbrojený houf dačických sousedů a pospíchal s nimi do Liščího mlýna a zájezdní hospody. Tam už byly všechny stopy zločinu zahlazeny a loupežníci hodovali, jako by se nic nestalo. Byli náhlým vpádem ozbrojených měšťanů tak překvapeni, že se nezmohli na odpor. Nechali se spoutat a odvést do města. V Dačicích byli postaveni před hrdelní soud a po vynesení rozsudku oběšeni. Ženy, které s lupiči žily a s nimi spolupracovaly, byly městským katem v Dačicích sťaty.

Liščí mlýn a zájezdní hostinec byl potom zbořen. To aby se v něm nemohla usadit zase nějaká daremná čeládka. Na jeho místě byl vztyčen dřevěný kříž. Ten měl všem dobrým i zlým lidem připomínat tehdejší smutné události.

*S využitím knihy Karla Kallába:
Pověsti hradů moravských a slezských
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

**Foto na zadní straně:
Dačice s dominantou města
kostelem sv. Vavřince**

